

The background is a dark, abstract composition. On the left, a series of parallel, slightly curved golden lines create a sense of depth and movement. From the right, several bright green and yellow light rays fan out across the frame. Interspersed among these rays are numerous small, glowing particles and longer, more complex trails of light, some appearing as starbursts or nebula-like formations. The overall effect is one of dynamic energy and cosmic wonder.

KOZÁK VILMA

UTÓHATÁSOK(K)

KOZÁK VILMA

UTÓHATÁSOK(K)

szatírák és nem szatírák

(Mindennenű hasonlóság a családtagjaim, barátaim, ismerőseim és nem ismerőseim, valamint saját magam között, pusztán a véletlen műve.)

Tartalomjegyzék

Előszó	5
Buszon	6
Rózsi néni	7
Mese az egyszeri cirokseprőről	11
Egy férfi illata	13
Nem az én napom	15
Ébresztő	17
Erkélyek	18
Ez, én vagyok	19
A teszt	24
Jenő	25
Megy ez nekem	27
Esetem a pizzával	29
Valami átlátszó	30
Könyvesboltban	32
Az érv	34
Meztelen jár	36
Te csak ne gondoldj semmit!	39
37	42
Vombatus ursinus	44
A hír	46
GPS	48
Délidőben	52
A fogorvosom sármos	54
Lehet még rosszabb is	56
Fordítva	59
Jaj, ne!	62
Topi	64
Agony	66
A lista	68
Valaki	69
Kicsi madárka	71
Álomgyár	73

<u>Csak egy nap</u>	75
<u>A levél</u>	78
<u>Az Okozók</u>	81
<u>Bűnök</u>	84
<u>Temple Grandin (egy film utóélete)</u>	89
<u>Az emlékezet</u>	90

Előszó

Kozák Vilma, kivételes színfoltja a mai kortárs irodalomnak. Témáit a szokványos hétköznapiakból meríti, hogy azoknak érces sziklái simára csiszoltan, színes golyóként gördüljenek elénk. Apró fricskák ezek sajátos humorral fűszerezve. Tükrök, melyekbe belenézhetünk, irányfények, mik megmutatják a mindennapok szürke kavicsainak bohókás csillogását.

Írói tehetsége éppen abban mutatkozik meg, ahogyan leradírozza a sallangokat, s kiválóan alkalmazza a „szófukarság” technikáját oly módon, hogy mégis a legtöbbet kaphassuk. Mert ott rejlik minden részletében a lényeg. A rövid tömondatokban, a szűkre szabott párbeszédekben, a történetek végi leütésekben vagy bölcs megállapításokban. Ez az általa alkalmazott írói bravúr oly könnyedén visz bennünket magával a sorokon, mint a guruló köveket a lankák. Írásai élvezetes kávészünetek, melyekben ízlelgethetjük kortyonként a mondatait. Megállít, elgondolkodtat, visszakacsintásra ösztönöz és megnevettet. Rádöbbszent bennünket arra, hogy így is lehet látni életünk „szürkéit”. Kozák Vilma valami olyat tud, amit mára a legtöbben elfelejtettünk. Megmutatja a pozitív rálátás örömet, és azt, hogy hogyan tegyünk megőrizendővé egy-egy életképet. Vagy ahogyan Ő mondja: „Nem nézek bele. Megtörne a varázs.”

Kedves Olvasó, ha Ön kíváncsi erre a varázusra, akkor készítsen egy finom kávé, fészkelje be magát a kedvenc foteljába e kötetrel, és garantáltan el fog feledkezni arról, hogy mi egyebet tervezett mára...

Nagy Ilona

Buszon

Későre jár. A buszon én vagyok az egyedüli utas. Gyér a világítás, álmosít. Csak néhány megálló és leszállók. Az első ajtóhoz megyek, ahol a vezető ül. (Mégiscsak más, társaságban leszállni...)

Jelzek és báméskodom. Fél szemem észlel egy tükröt az utastérben, fönt a sarokban. Jó nagy. Nem lehet nem észrevenni. Nem nézek föl, csak gondolom: azért van ott, hogy a vezető láthassa, mi történik a busz belsejében. Rémlik, mintha ilyennel még nem találkoztam volna.

Felnézek. Tényleg tükör. Ovális. Alatta felirat.

Szép vagy!

Szélesen vigyorgok. Ne máááá, milyen kedves! A legklasszabb az, hogy nem is látom magam benne. Ez, egy esélyegyenlőségi tükör. Tetszik.

Hazaérvén elhaladok a nagy előszobatükör előtt. Nem nézek bele. Megtörne a varázs.

Rózsi néni

(szatíratrilógia)

1.

Biztos voltatok már úgy, hogy eltüntettétek a mobilotokat. Így jártam én is tegnap. Őrült keresésbe fogtam, mert fontos módon hívnom kellett volna valakit.

(Naná, hogy ilyenkor történik meg a szórén-szálán való eltüntetés).

Mikor már minden helyet megnéztem, ahol egyáltalán lehet és mégsem lett, akkor felrémllett bennem, hogy sürgősen kreatívkodnom kell valamit, a biztos találat érdekében.

Felvillant Rózsi néni képe a szomszédunkból, akinek biztosan van telefonja, bár ő maga nem nagyon használja. A gyerekei csörgetik meg naponta, mert egyedül él.

Nosza, átballagok Rózsi nénihez. Csöngetek, nem jön. Gondolom, késő van már, mondták neki, hogy ilyenkor már ne nyisson ajtót senkinek, és nem nyit. Akkor csöngetve kiabálok: Rózsi néni, én vagyok az! Tessék engem beengedni, mert fel kell hívnia engem telefonon.

Erre Ó: - Fiam! Ekkora hülyeséget már ne találjál ki! Minek hívnálak föl telefonon, ha itt vagy? És, már halom is a belső ajtók csukódását.

Tanulság: A kreativitás kevés. Ha azt akarjuk, hogy kinyíljanak az ajtók, ahhoz több kell.

2.

Gyönyörű idő van, ez a magyarázata annak, hogy Rózsi néni a jó levegőn pizsmog. Egy darabig én is pizsmogok odabent, mert nem szeretnék magyarázkodni, hisz már úgyis mindegy.

Ámde, Rózsi néni csak nem akarja abbahagyni a pizsmogást, nekem meg mennem kéne. Hasi légzést végzek (orron mély levegő be, szájon hosszan ki) és kilépek az ajtón. Egy másodpercig abban a hitben élek, hogy elslisszolhatok, és nem vesz észre. De, nem. Mint aki várt engem, rám mosolyog.

-Csókolom, Rózsi néni - veszem a köszönést néhány decibellel hangosabbra, hogy hallja is, ne csak lássa.

-Szerbusz fiam! - kiabál Ő is. - Jól vagy?

Köszönöm Rózsi néni, remekül - mondom, és megpróbálok olyan földöntúli mosolyt varázsolni a búrámra, ami kizárólag azon újszülöttek pofiján jelenik meg, akik telenyomták a pocijukat tejjel, de még büfizés előtt vannak. A boldog ártatlanság mosolya.

Hogy mennyire nem sikerült, azt már akkor érzem, mikor elmentemben Rózsi néni kissé maga elé mormogja, hogy... fiam, fiam...

Mi ez a fiam, fiam? Nem tudom.

Hacsak az nem, hogy akire a gyanú árnyéka egyszer is rávetül, az úgy is marad.

3.

Csöngetnek. El sem tudom képzelni ki lehet az, és mivel nincs kukucskálóm, ajtót nyitok.

Halványan ismerős férfiember téblábol odakint. Köszön és bemutatkozik. Ő Tibi, Rózsi néni fia.

Számat tátom, de mielőtt becsuknám, megkérdi.

-Bejöhetek?

-Hogyne - válaszolok bizonytalanul és már sorolom is.

-Vizet, sört vagy valami erőset?

A valami erőset választja. Valahol érzem, hogy nekem is azt kell választanom. Leülünk. Egy kis szabadkozó bevezetés után rátér a lényegre, bár közben csapong a tekintete.

-Édesanyám mondta jöjjenek át, mert nemrég Ön éjszaka felcsöngette teljesen értelmetlenül. Szétszórt volt és zaklatott. (Biztos vagyok benne, hogy Rózsi néni nem ezeket a jelzőket használta, hanem a hódkórást vagy a meghibbantat.) Kis sóhaj kíséretében elmesélem neki röviden a mobilos történetet és kérem, nyugtassa meg Rózsi nénit, hogy minden oké, csak kis félreértés történt. Látom, gondban van, és jól látom mikor már hallom is.

-Nem fogja elhinni.

Erre tényleg van esély, hisz korábbi tapasztalataim szerint egy kényszerképzet, a magyarázatoktól és az ellenérvektől csak még jobban megszilárdul.

-Akkor kedves Tibi, találjon ki valamit, amit elhisz - vágom ki magam, és nagyon büszke vagyok, hogy sikerült áthárítanom a felelősséget. A tekintete elárulja, hogy nem lesz könnyű a feladat, de aztán szélesen elmosolyodik és megkérdezi:

-Megloccsolhatom?

A megloccsolás gondolata, így Húsvét szombaton kissé meglep, de nem annyira, hogy ne válaszoljam azt, hogy persze. Kezdem megszokni, hogy újabban a dolgok előbb történnek meg velem azok meghatározott idejénél. (A nőnap virágok egyikét is napokkal előbb kaptam.)

Miközben kikísérem, vacillálok: a karácsonyfát kedden vagy szerdán kezdem-e díszíteni?

Tanulság: Koránt sincs vége valaminek csak azért, mert azt hisszük.

Mese az egyszeri cirokseprőről

Erős söprési szándéktól vezérelve elindulék ciroksöprűt venni. Megyek, mendegélek, mígnem megpillantok egy kupac, nagyon csinos ciroksöprűt.

Repes az én szívem, és azon nyomban ki is választom a legszimpatikusabbat. Kézben való hazaszállítása erősen aggályos, de szándékom határozott, képzeletem szárnyal. Lelki szemem előtt, már lapáton is van a söprendő szemétkupac.

Hazaérvén, azonnal munkára is fognám, de érdekes dolog történik. Amint a földre teszem, kissé megnyomom és taszítanék cseppet rajta a szemét irányába. A kötés alatti teljes cirokmennyiség ahelyett, hogy lazán arrébb-összébb taszigálná a rebbenő szemetet, úgy ahogy van, egyben meghajlik. Nem akarok hinni a szememnek, ezért megpróbálom még egyszer. Az eredmény ugyanaz. Tépelődöm. Most mi legyen? Nem nehéz megállapítani, hogy ezzel a ciroksöprűvel nem lehet söpörni.

Visszaballagok a vétel helyszínére és ecsetelem a gondot az eladónak. Azt mondja:

-Ja... kell rája tenni alul egy rossz harisnyát, mert azt úgy szokták.

Nem nagyon értem, hogy miért kéne egy ciroksöprűre plusz harisnyát húzni a söpréshez, de bevillan. Nem értette meg a problémát.

Mondom:

-Bátyám, nem a cirokszálak állnak százfelé, hanem meghajlik az egész középtájon, így nem hinném, hogy a harisnya segítene a gondon. Fény csillan a

szemében. Megérti.

-Ja, - mondja - akkor ez, egy ritka cirkú söprű.

Ezt, nem vitatom.

-Olyan kéne - mondja, - amiben legalább háromszor ennyi cirok van, de az drága.

-Nem baj, beruházok! - csillanok fel.

Aszongya, olyat mi nem árulunk. Sóhajtok. Érzem magamban a tetterőt. Az nem lehet, hogy ennyi és vége.

Fogok egy ollót és a kötés alatt, kis kötegenként megkurtítom a cirkot. Csinossága nagy veszteséget szenved, ám használati értéke száz százalékkal megnövekszik. Funkcionál abban a kategóriában, melyre készítődőtt.

Levontam a tanulságot. Ciroksöprűben a rövid és tömör a nyerő. Kár, hogy nem lehet kapni.

Egy férfi illata

A buszozás olyan unalmas számomra akár a fogmosás vagy a vasalás, így hát gondolataim, ezekben az esetekben, rendre elkalandoznak. Mint ma is.

A szokásos buszos zötykölődés közben, mindaddig teljesen hétköznapi és érdektelen gondolat foszlányok cikáztak a fejemben, (és feltehetően el is aludtam volna, ha történetesen nem állok) míg azt nem kezdtem érezni, hogy valami "jót" érzek. Belém villant, hogy ez a jó egy illat. Nem igazán női és nem is igazán férfi illat.

Nemtudomilyen. Jó.

Ki lehet a gazdatest? - tettem fel a kérdést és már fordultam is kissé balra, mert ha nem fordulok, sosem tudom meg. Egy férfi. Egy férfié volt az a csoda, ami beáramlott a testembe az orromon át. Na, akkor felhúztam a szemöldököm, hisz a mantrám szerint: egy férfi legyen, vagy minimálisan férfi illatú, vagy semleges. Ez a férfi itt meg... illatos.

Próbálom felidézni az általam is ismert férfi illatokat, vajon melyik van túlsúlyban? Pézsma, keserűnarancs, mandarin, pacsuli, bergamott, kardámon, szantálfa, ámbra... de nem. Konkrétan egyik sem.

Azon veszem észre magam, hogy gyorsabban lélegzem. Így több illat jut el hozzám. Lassan már a pulzusom is emelkedik. Micsoda hülyeség lihegni egy buszon, különösen az ötödik megálló után - állapítom meg és lassítok. Cselesen, nagy, mély levegőt veszek. Így nem gyorsabb, viszont hosszabb. A bevitel mennyisége nem szenvedett csorbát!

Meg kell néznem jobban ezt a férfit, hogy miért azt nem tudom pontosan, csak azt, hogy kell. A megoldáson gondolkodom, hisz balra, ahol Ő áll, rajta kívül nincs más látnivaló. Két másodpercet engedélyezek magamnak a báméskodásra, mert a több, az már fixírozás számba menne.

Most! Húhhhhhhh! Középmagas, ápolt... ámde semmi különös. Vajon meleg? Merül fel a kérdés és mindjárt jön a válasz is: Nem mindegy? De. Teljesen. Minden szempontból. Micsoda buta gondolat ez? Egy hetero nem lehet jó illatú? De. Lehet. Akkor?

Visszaidézem a látottakat. Így külsőre semmi nem utalt egyik variációra sem. Na, jó! Gondoljunk másra! Például arra, hogy a mindenféle bűzbombák többnyire öt centire szoktak állni tőlem a tömegben. Most miért nincs tömeg?

Ennél azért semlegesebbre gondoltam, hogy gondoljak, de míg érzem ezt a balról jövő áramlatot, nem tudok. Amit én nem tudtam megoldani, megoldotta Ő.

Leszállt... az illat.

Nem az én napom

Mindenféle van a levélszekrényemben, de a többség reklámcédula vagy hirdetési újság. Többnyire kidobásra kerül, kivéve, ha olyan csinos, mint az a kuponfüzet, amit legutóbb kaptam. Le is ültem tanulmányozni.

Kedvenc üzletközpontom értesített arról, hogy a legtöbb üzletük két napig, húsz százalék engedményt ad a teljes árukészletére. Egy pillanatig elméláztam rajta, hogy vajh miért? Mindjárt ezután számba vettem, hogy mi mindent szándékoznék egyébként is venni, amit inkább most kéne megvennem, mint akkor, amikor nem adják vissza az ÁFÁ-t. Könyv. Naja, az mindig jól jön. Mi még? Drága kence. A drága kence, az drága. Engedménnyel nem annyira. Pontosabban csak az az ember érzése. Az érzések meg fontos dolgok, akár meghatározóak is lehetnek, mint ebben az esetben is.

Felrémllett bennem, hogy ezen márka egyedei, annyira tök egyformák, hogy az, már-már művészet és kizárólag csak franciául vannak feliratozva. Igaz, olykor alattuk, kicsiny cédulán ilyesmiket írnak, feltehetően magyarul, hogy: bőfeszéjkr. vagy hidnapkrUB/BV, de ez sokszor annyira talányosra sikeredik, hogy szárnyaló fantáziával is csak annyit sikerül kiderítenem róla, hogy valami kence.

Megszemléltem a kezemet. A női kéz ugyebár puha, bársonyos, ápolt. Az enyém momentán nem az. Persze van rá magyarázat, de attól még tény. Gondoltam „megtámadok” egy eladót a kéréssel. Ő otthon van ebben a birodalomban. Kikapja nekem legott a puhító, ránc és pötytyelenítő, virágzó mező illatú krémcit.

Segítőkész is volt a kishölgy mondván, próbáljuk ki a tesztet. Próbáljuk. Nem spórolt vele. Miután jól bekentük lestrapált kézfejeimet, elsápadt és szívet tépően feljajdult.

- Kérem, ne haragudjon - hebegte, - amit felkentünk, az lábra való krém volt.

Majdnem elnevettem magam és kis híja, hogy nem azt mondtam neki, hogy se baj, nálam momentán nincs nagy különbség a kettő állaga között, de ilyen egy drága kencevásárló sosem mondana, így hát csak megnyugtattam, hogy nagy baj bizonyára nem történt. Vagy, legalábbis remélem. Nem ez volt a legrosszabb hír, hanem az, hogy kézre való nem volt. Lelombozódtam.

A könyvesboltban már szembetalálkoztam a Murakami Haruki Norvég erdője nincsennel, most meg... ez sincs.

Ez, nem az én napom. Sem szellemi, sem testi igényeimet nem tudom húsz százalékkal olcsóbban kielégíteni.

Ébresztő

Panka nagyon édes, kicsi lányka. Nagy barna szemekkel és tündéri pofikával. Azzal, a „félre népség, itt a szépség” természettel, ami a környezetében lévő felnőtteket folytonosan lenyűgözi. Imád énekelni és a legváratlanabb pillanatban zendít rá arra a nótára, ami éppen akkor az eszébe jut. A legnagyobb megrökönyödést az a produkciója keltette, mellyel reggel hét óra körül, a Metro, még félig alvó, utasait lepte meg. Nagy volt a csend, csak az álmosító kattogás és egy-egy köhintés jutott el, a félig lezárt szemhéjú, le-lecsukló fejű, vagy a kapaszkodón „lógva” szunyókálni próbáló utazóközönséghez. Panka gondolt egyet, kihúzta magát az ülésen, lábacskaít előrenyújtotta. Körbepillantott, majd, egy nagy levegővétel után, hatalmas hangerővel rázendített az Internacionáléra.

- Fölföl, ti rabjai a földnek, fölföl, te éhes projetár..

Szinte egyszerre nyíltak ki a szemek. Először kissé morcosan, aztán többségükön elhatalmasodott a mosolygás.

- Ez a harc lesz a véső, csahak összefogni háááááát és nemzetközivéhéhéhé lessssz, holnapra a viláááááháááhááááááááágg!!!!

Panka, kitartotta az utolsó hangot, és, mint ki jól végezte dolgát, elégedetten hátradőlt. A projetárok felébredtek.

- Holnap, a... hovámészte kinyujacskát fogom - vetítette előre másnapi ébresztőjét Panka.

Hm. A Himnusznál, ez jobb ötlet - gondolta az anyuka, aki a produkció közben, folyvást a vészfék gombját fixírozta, de most Ő is elmosolyodott a gondolatra, mert elképzelte, hogy a holnapi szerelvény miként futna be a Deák térre, vigyázzban álló utasokkal, ha Panka, nem a kisnyulacskát választja.

Erkélyek

Dugóban ragadtam. A lehetőségek korlátozottak a látóköröm bővítésére. A könyv, ami nálam van, nem „dugóba” való olvasmány. A jegyzetfüzetem, amit szintén mindig magammal hordok nem használható, mivel nincs egy darab magvas gondolatom sem. Bámészkodok.

Erkélyek. Nicsak!

Biztonságtechnikás. Van robosztus, fekete, célratörő, és vannak fehér dizájnerek. (Amolyan absztrakt festmények vasból.)

Technikás. Két parabola antennás, „légkondikivezetős”.

Van szárítós, és van lomtáras.

Fél vagy teljesen zárt. Csak kétoldalt szélvédős vagy teljesen beüvegezett, belül függönnyel vagy a nélkül.

Nemzeti. Piros-fehér-zöld lobogót lenget a szél.

Természet közeli. Csak a korláton virágládás vagy pluszban kaspó belógató is.

Állatbarátos. Zöld cicahálós vagy... hallom a kutyaugatást.

Strandos. Napvédő, napernyő, napágyak.

Romantikus. Egy asztalka két székkal reggeli kávéhoz és esti borozgatáshoz.

A kedvencem mégis a *szerájbejáratos* lett. Fehér, túldíszített, félköríves, plafonra szerelt. Remekmű.

Elindulunk. Sajnálom. Jó bámészkodni. Hiszem, hogy kicsit megismertem azokat az embereket is, akik erkély mögött laknak.

Ez, én vagyok

E. Gilbert habkönnyű művét olvasgatom. Túljutottunk a csodás kajáiról és pasijairól híres Rómán és elérkeztünk Indiába, E. Gilbert gurujának *asramjába*, meditáció céljából.

Na, ez izgis lesz! - helyezkedem ülő helyzetbe, hisz én is jógázom, és már mi is elérkeztünk a meditációs részhez. Egyelőre csak egy pingpong labdára kellett (volna) koncentrálnunk, de nekem már az sem ment. Nem tudom mi fog következni, de Gilberték mantrákat mondogattak.

Olvasom: *om nanam sijava... om naham sivaja... om namah shivaya.*

Begörcsölök. Még kimondanom sem sikerült csak harmadszorra. Hogy fogom ezt én mantrázni? Pedig kéne, mert így tisztul ki az agyam és csak így kaphatok választ. Ha az agyam, mint mondják, a múltban vagy a jövőben kószál, nem jut el hozzám Isten, imádságomra jövő válasza. Isten csak akkor, és csak ott van. A meditáció: az út.

Ham Sa. (Ez én vagyok.) - olvasom a következő mantrát.

Ez jó! Rövid, és benne vagyok én is. Elmélázom. Ezt, tán tudnám mantrázni is, ha sor kerül rá. *Ham Sa.*(Ez én vagyok.) Vajon, Ő mit fog válaszolni?

(Titkos)

Aggodalmamat fejeztem ki azzal kapcsolatban, hogy hogyan és mivel fogunk meditálni majd a jóga órán.

Legutóbb Dalma, a gurunk (na, jó... oktatónk, de így sokkal jobban hangzik nem?), felhívta a szíves figyelmünket arra, hogy a következő órán feltétlenül jelenjünk meg, mert megkapjuk a személyes és titkos mantránkat. (Most, ahogy így belegondolok, Dalma inkább hajaz Lara Croftra, mint egy gurura.) Azt is mondta, hogy aki nem lesz itt, az nem kap mantrát.

Ezen egy cseppet fennakadtam és elindult a szokásos kérdés áradat az agyamban.

Szóban azért nem indult el, mert főgurunk Károly, aki szintén nem hasonlít főgurura, (Ő az a férfitípus, aki az ötvenes éveiben éri el a legjobb formáját, ha eléri...) azt találta mondani azon egyszeri alkalommal, amikor megtisztelt bennünket jelenlétével, hogy ne kérdezzünk semmit, mert lehet, hogy most még sok mindent nem értünk, de majd fogunk. Mindenféle butus kérdés azért felesleges, mert a választ sem értenénk. Ez világos beszéd volt, megértettük.

Azóta csak „odabent” kérdezgetek, magamtól.

Naszóval... ha valaki mégsem tudna eljönni, akkor mi a... csinál addig, amíg mi, többiek mantrázva meditálunk? Az, hogy a mantra személyes az rendben is van, de miért titkos? Ha másvalaki is tudja, akkor nem hat rám? Esetleg a jógatárs felcseréli a sajátjával, mert az enyém jobban tetszik neki? Ha egy „külsősnek” árulom el, az titkok kiszivároztatásának számít?

Volt rosszabb hír is. Szóban kapjuk meg az ominózus mantrát és leírni sem szabad. Meg kell jegyezni!

Hang nélkül jajdultam fel legbelül. Múltkor egyet harmadszorra sem tudtam elolvasni, nemhogy megjegyezni. Mi lesz, ha olyat kapok? Csalódott leszek-e, ha nem az egyszerű, tetszetős, rövid és

kifejező, a már szívembe zárt mantrát kapom: *Ham Sa.* (Ez, én vagyok.)

Egyetlen megoldás látszik elfogadhatónak, ha Károly azt suttogja majd megjegyzendőként:

- Lányom... Te ezt nem tudod megjegyezni!

Ami lássuk be nem valószínű. Sőt kizárt.

(Beavatás)

Eljött a beavatás napja. Lelkileg, az izgatottságon kívül nem tudok felkészülni, hát felkészülök testileg. Ami pluszban annyit jelent, hogy haját mosok, mert már a saját kezem is hozzáragad (erről később kiderül, hogy jól döntöttem) és... kis habozás után, egy fujatnyi parfümöt is pöccintek (hová is? hová?) természetesen abba a pici mélyedésbe, ami közvetlenül a nyakam és a testem találkozásánál mélyed, középen. Egy beavatandó, legyen picit illatos, nem igaz?

Csoportunkból négyen vagyunk beavatandók. Dalma, megérkezése után azonnal magához hív bennünket és „titkosan” elmondja, hogy főgurunk Károly nem tud idejönni, ezért nekünk kell a város másik végére mennünk hozzá, MOST.

(Károly főgurut tökéletesen megértem. Ha főguru lennék, én sem sertepertélnék ebben a mocskosul esős időben.) Szerencsénkre egyikünk kocsival el tud száguldani velünk a „túlvégre”, hogy ne maradjuk le a saját beavatásunkról, mert különben ki tudja, mikor kerülhet rá sor. Szerencsére odaérünk Károly, „miheztartás az avatás alatt” c. előadására. Pihegve hallgatjuk a többi beavatandóval egy külön teremben. Károly próbálja oldani a feszültséget és némi iróniát is csempész a komoly eligazításba.

Mindnyájunk feladata szobán kívül: sorban áll az ajtó előtt, nem beszél, kezét maga mellett lógatja, szemét becsukja, lelkét felkészíti.

Szobán belül: miután sorra került bemegy, megáll Károly főguru előtt kb. két méterrel. Ezt azért így kell, hogy amikor Károly főguru feláll, a székből ne fejeljen le, hisz az Ő szeme is csukva, akár az enyém, amikor elé állok. A beavatandó nem reagálhat semmire, se szóban se cselekedetben. A beavatandó csak azt csinálja, amit Károly főguru mond neki.

Ez elég egyszerűnek tűnik így elsőre. Megfogadom, hogy igyekszem erősen figyelni, bár a bejutásig kifejezetten elvonta a figyelmemet, hogy kb. tizenöt percig egy szál zokniban ácsorogtam a hideg linóleumom. Felrémltettem magamnak betegágyamban hónom alatt lázmérővel.

Sorra kerülök.

Károly főguru, az előtte történő kis várakozás után, azt az utasítást adja, hogy nyissam ki a szemem. Kinyitom. Ő, előttem áll és elmondja, hogy most meg fogom kapni a saját, külön bejáratú (sokkal szebben fogalmaz, de azt már elfelejtettem) mantrámat a következőképpen: Ő, betűnként mondja először, nekem betűnként kell utána mondani, majd Ő, egyben is elmondja és nekem is el kell mondanom egyben.

Ezt jól csináltuk. Büszke vagyok magunkra!

Ezután ismét be kellett csukni a szemem és Károly főguru az egyik tenyerét a homlokomra, a másikat a tarkómra tette. (Aki eddig nem figyelt, annak jelezném, hogy itt volt jelentősége a hajmosásnak.) A tenyere forró! (Na, ja, én kint álltam eddig a hideg folyosón!)

Elbocsát.

Megkönnyebbülök. Immár be vagyok avatva. A mantrám mindössze négy betű és kimondva leginkább egy mély cimbalomhangra emlékeztet.

A tibeti kolostorokban több száz szerzetes ad ki egyszerre ilyen hangot, ami olyan, mintha több száz cimbalom ugyanazon hangja szólalna meg. Remélem nem árultam el a titkot, hisz csak a hangulatát próbáltam érzékeltetni. Egyedül egy tibeti szerzetes lenne képes megfejteni, de nem valószínű, hogy egy is olvasná az ismeretlen európai szerző szatíráját.

A teszt

Árad belőlük a boldogság, az életöröm, és bár már férjes asszonyok, még ott ólálkodik bennük a kamasz. Lánynapot tartanak, ami annyit tesz, hogy kávézgatva locsifeccsiznek.

Edit még csak tervez kisbabát, Nóra már a nyolcadik hónapban van. Ennek megfelelően egyenes háttal ül, és olykor pocakjára téved simogató keze. Edit épp azt meséli, hogy „lehet”, de még nem biztos, ám bizonyos jelek arra mutatnak. Reméli, hogy nemcsak képzelődik, mert annyira szeretné.

-Elkísérlek a buszig - ajánlja fel Nórának - úgy is beugranék egy tesztért a gyógyszertárba.

-Lesz, ami lesz, most már tudni akarom mi lesz! - kuncog.

Nórának megcsillan a szemében a mindig is ott bujkáló huncutság.

-Hadd menjek én! Lécci, lécci lécci...

Edit nevetni kezd és a homlokát a kirakatüveghez nyomja. Már csuklik a nevetéstől, de azért próbálja figyelni a jelenetet.

Nóra pingvinként bekacsázik a gyógyszertárba és kér egy terhességi tesztet. Az idős gyógyszerész belesápad a kérdésbe és nem állja meg, hogy meg ne jegyezze:

- Véleményem szerint azzal már elkésett a kisasszony.

A „kisasszony”, aki egy asszonygyerek, szinte dúdolja:

-Lesz, ami lesz, most már tudni akarom mi lesz!

Jenő

Jenő negyvenes, és egy, senkivel sem szövetséges csatahajót formáz. Hanganyaga is azonos a teljes fegyverzet egyidejű bevetésével. Hírlik róla, hogy agresszív. Velem még nem volt az, de nem is nagyon szeretném. Az is hírlik, hogy megorrolt rám és beígérte, hogy felkeres. Van felkészülési időm, hát felkészülök.

Mintha beragadt volna a csengő, figyelmeztet. Ez tuti a Jenő, mert a postás csak meg szokta pöccinteni. Arcmasszázs, majd felvétele annak a képnek, amit láttatni akarok. (A Télapót várom, de nem emlékszem kitettem-e a kiscsizmámat.)

-Szedd össze magad! - suttogom - mert felken a falra légyfogónak, és kétszáz év múlva, mint légyölő galócát (amanita muscaria) fognak azonosítani.

Az ajtó előtt Jenő tornyosul, bézs-barna, suhogós tréningben, mellette még a levegő sem nagyon jön be.

-Jó napot Jenő, de régen láttam!- örvendezek, és még mielőtt magához térne, megjegyzem:

-De jól áll magának ez a ruha!

-Jól áll? (hitetlenkedik egy kicsit) Ezt nem gondoltam volna.

-Bizony jól - erősítem meg, hogy még hihetőbb legyen, és gyorsan hozzáteszem:

-Ez a barna-arany színösszeállítás ideális magának.

-Arany? - (lepődik meg) Ez tényleg arany?

-Nem teljesen, de nagyon hasonlít.

-Nem gondoltam volna - mondja másodszor.

Érzem, hogy jó felé haladunk, hisz rövid időn belül kétszer is gondolkodásra készítettem, de nem hagyom lankadni.

- Biztos nem volt olcsó egy ilyen különleges darab.

Ez talált. Felélénkül. Ömlik belőle a szó, hogy hol vette, mennyiért, meg hogy nem is volt olyan drága, ahhoz képest... Hagyom kibontakozni, nyerem az időt. Mikor befejezte beinvitálom egy italra, de nem jön. Szemlesütve szabadkozik, hogy sok a dolog.

-Kár, pedig, de jól elbeszélgettünk volna. Nem baj, majd legközelebb - vigasztalom.

Alighogy letornászom a vérnyomásom egy elfogadható értékre, megint csöngetnek. A pletykás Lujzika érdeklődik, hogy na, mi volt? A lehető leghihetetlenebb választ adom.

-Beszélgettünk.

Megy ez nekem

Dinike akkor, már elmúlt hatvan éves. Ez, csak és kizárólag azért fontos, mert élete mind a hatvan évében töretlenül hipochonder volt.

Természetesen, halálos betegségeket diagnosztizált saját magán és igyekezett a tüneteket is produkálni. Változatos, egyéni kórtörténete volt. Nem támadta meg kétszer ugyanaz a betegség. A vonulatot követve, kiderült számomra, hogy a lehetőségek száma végtelen.

Mivel a családjában több orvos is fellelhető, ők gondoskodtak újra és újra a megnyugtatótól, és írtak föl neki, hol valami immunerősítőt, (abból baj nem lehet) vagy valamilyen placebo hatást keltő pirulát, amit természetesen negyedelni kellett, hogy még véletlenül se legyen baja tőle.

Ha ezektől nem javult az állapota, rendre megfenyegették azzal, hogy valami jóval erősebbet adnak neki, de AZ, csak kúp formájában létezik. A kúp szó elhangzása után, szinte minden esetben, sokkal jobban kezdte érezni magát.

Egy alkalommal náluk aludtam és az Ő szobájában a székre tettem le a ruháimat szépen összehajtogatva. Azért ott, mert a felesége már elaludt a másik szobában, ahol nekem is megágyazott és nem akartam a szöszmötöléssel felébreszteni.

Amikor reggel kiosontam, észleltem, hogy Dinike már fönt van, mert halvány fény derengett a résnyire nyitott ajtaján. Remek - örömködtem. Kihozom a cuccom, a fürdőszobában felöltözöm, és már mehetek is. Beléptem, és a következő látvány fogadott.

Dinike vigyázz fekvésben, hanyatt feküdt az egyszemélyes heverőjén. Szeme csukva, keze a mellkasán, ujjai összekulcsolva. A kis éjjeli lámpa kísérteties árnyait is beleértve, a látvány erősen hajazott egy kriptabelsőre.

-Valami baj van, Dinike? - kérdeztem kissé ijedten.

-Felpuffadtam - sóhajtott a nagyon halkán, de a szemét továbbra sem nyitotta ki.

-Miből tetszik gondolni, hogy fel tetszett puffadni? - kérdeztem kissé körülményesen, miközben megpróbáltam a gyenge fényben „szemügyebbre” venni. Akárhogy néztem, nem láttam sehol puffantabbnak ez eredetihez képest. (Még mindig erős, izmos felsőtestű férfit formázott.) Nagy levegőt vett, hogy egy hosszabb mondatot is el tudjon suttogni.

-Reggel nem ment rám a trikóm! - nyögte kétségbeesetten.

Cikáztak a gondolatim...

-Nem az enyémet tetszett megpróbálni felvenni? - kérdeztem reménykedve.

-A tiedet? - pattant ki az ágyból. Hova tetted?

-Itt volt a széken... vagyis... itt is van.

(Tél lévén, rajtam is egy fehér, férfi trikószerű, hát - és derékmelegítő volt, minimálisan cakkos díszítéssel a felső kivágásoknál.)

- Na... megyek, csinálok reggelit! - felkiáltással kiviharzott a szobából.

Magamra vettem, láthatóan kissé megtépázott trikómat és arra gondoltam, hogy lepipáltam a dokikat. Megy ez nekem kúp nélkül is.

Esetem a pizzával

Nemrég Rómában jártam. Volt elég turista, tán még sok is. Vendéglő normális, pincérfiú csini, nagyon is.

Mit egyek? Mit egyek? Akkor már ettem sokféle olasz specialitást, pizzát még nem. Étlap. Tanulmányozom, Rábökök. Mondom:

-Pizzát kérek olíwabogyósat, articsókásat!

Bólint, elviharzik. Kisvártatva hozza.

Nézem. Egy darab olíwabogyó és egy szál articsóka nem sok, annyi sincs rajta. Viszont, van rajta sok-sok zöldbab. A biztonság kedvéért rákérdezek, hogy amit látok zöldbab-e? Az volt.

Mondom:

-Én articsókásat meg olíwabogyósat kértem. Válasz:

-Az nincs. Elfogyott mindkettő. Gondterheltté válok. Segíteni akar. Nem szereti a zöldbabot? - kérdi.

Nem adok választ... óvom az olasz-magyar barátságot. Átnézek a túloldalra, nicsak mit látok, élelmiszerbolt. Megtettem az ajánlatomat:

-Ha átmegyek és hozok a boltból, rárakja nekem?

Meg sem fontolta. Nagyon udvariasan és nagyon kimérten megkért, hogy válasszak valami mást az étlapról.

Nagyon udvariasan és nagyon kimérten megkértem, hogy bökjön rá arra, ami van.

Valami átlátszó

Kitty extravagáns bombázó és tíz centivel magasabb nálam.

A minap egy sóhaj hagyta el kontúrozott ajkait, egy igencsak figyelemre méltó sóhaj.

- Imádnék... valami narancssárga, átlátszót.

Mi lehet egyszerűbb, mint egy narancssárga, átlátszót keríteni? - gondoltam és felmértem a lelőhelyeket. Emlékeim szerint, eddig minden push feliratú ajtón való bejutáshoz minimum két teherhordó elefánt erejére és kitartására volt szükségem, ezért nekifutásból és teljes erőbedobással közelítettem meg a célpontot.

Az ajtó hirtelen egész az ütközőig csapódott, majd azonnal vissza. Legendás reflexem által picit felemelt jobb lábfejem még azelőtt megállította, mielőtt a még maradék fogaimat is kiverte volna.

Hirtelen az érdeklődés középpontjába kerültem. Melyik köszöneti forma ilyenkor a legpraktikusabb? - tűnődtem. A szépjónapotot választottam. Azonnal elém sietett egy eladó, akinek a szeméből az volt kiolvasható:

Ne tovább! Főleg a fogasok közé ne!

-Szeretnék valami narancssárgát és átlátszót - bökte ki.

-Mennyire átlátszót? - kérdi.

-Nagyon - pontosítok.

Nem látszott túlságosan meglepettnék. Ez biztatónak

tűnt. Amit előkerített az maga volt a tökéletesség. Narancssárgább és átlátszóbb már nem is lehetett volna.

-Felpróbálom - közöltem és úgy is lett. Kis idő múlva hallom a kérdést kintről.

-Megfelelő lett?

Megfelelő? Micsoda kérdés? Maga a tökély.

Elhúszom a függönyt és feltárulok előtte teljes narancssárga átlátszóságomban. A válla lefittyedt, az ujja túllógott a középső ujjam körmén, húzott derékrésze pedig valahol a csípőm alján landolt és hónaljban sem lehetett szűknek nevezni.

-Öööööö... nagyon jól áll - vetette latba minden eddig tanult rábeszélőképességét miután felocsúdott.

-Megveszem - ejtettem ki a szót, amelyet álmaiban sem mert volna elképzelni.

Dermedtem állt. Megsajnáltam.

-Bedíszcsomagolná nekem?

-Természetesen - fújta ki a levegő megkönnyebbültem, mert azonnal kitalálta, hogy nem nekem lesz, hanem...

Kittynek.

Könyvesboltban

Kitartóan kutatom Kántor Péter válogatott verseskötetét megvétel céljából. Eddig ahány üzletbe jártam, a számítógépben történt kutakodás után közölték, hogy elvileg van, gyakorlatilag meg nincs.

Ma is bementem két üzletbe. Az elsónél, kis tanakodást követően, a már ismert választ kaptam némi kiegészítéssel, miszerint: rendeljem meg interneten és bármelyik üzletükben átvehetem. Ez már némi reménycsíra volt, bár én jobb szeretek könyvesboltban könyvet venni.

Mivel nem vagyok egy feladós fajta, bementem a másik üzletbe is. Kérdem, merre vannak a verseskötetek. Az eladó hölgy elvezet néhány alacsony polchoz és érdeklődik, kinek a kötetét keresem. Mondom:

- Kántor Péterét.

Segítőképpen felvilágosít, hogy itt már abc sorrendben keressek. Ujjamat húzom, mormogok. Nincs. Mielőtt kihirdetném az eredményt, megszólal a hátam mögött.

-Kálnoky nem lesz jó?

Mondom:

-Általában jó lenne, de momentán Kántort vennék.

Nem örül. Már fordulnék is a kijárat felé, amikor felkiált.

-Megvan! - és az alatta lévő sor közepéről kihalássza vágyaim tárgyát. (Nem tudom melyik betűnél volt.)

Még hozzáteszi:

-Csak ez az egy van.

Mondom:

-Nem baj, ma úgy is csak egyet akartam venni.

Nincs humoránál.

(A bódétulajdonos, aki a metró- és buszvégállomáson nyitott italkimérést, viszont nagyon is ott volt, amikor kiírta a létesítményére, hogy: BÉKÁVÉZÓ.)

Az érv

Gizi néni 83 éves. Gyűjti a nylon zacskókat és a kiürült margarinos dobozokat. A zacskókat gondosan összehajtogatva, egymásra helyezve tárolja.

Kérdésemre, hogy miért őrzi ezt a rengeteg nylon zacskót, válasza a lehető legmegtámadhatatlanabb:

- Majd, jó lesz valamire...

A dobozokban a legkülönbélebb dolgok tárolódnak, úgymint: gombok, biztosítótűk, lejárt lottószelvények, postai vények, blokkok, zsinegmaradványok, kupakok stb. Az, hogy melyikben mi van, csak Ő tudja, mivel felcímkézve nincs egyik sem.

Nemrég meglátogattam, és amikor ajtót nyitott, mindjárt éreztem, hogy valami különleges dolog történhetett vele.

Gizi nénin „égés nyomok” voltak, legalábbis nekem annak tűntek. A fején, az arcán, a nyakán, a karján és minden lehető, látható helyen. Láttam, hogy egy kis zsírral be vannak kenve a kisebb-nagyobb sebek. (Onnan gondoltam, hogy zsírral, mert Gizi néni, mindenre, amire valamilyen kenőcs kellett, zsírt kent.)

Kérdezem, mi történt?

-Megvert az Isten lányom - szögezi le.

-Bővebben Gizi néni - kérlelem, kételkedvén abban, hogy az Isten 83 éves néniket verne.

Elmondom gyerekem, elmondom... és elmondja.

Vett egy nagyobbacska főzőmargarint. Majd keresett neki dobozt, hogy ne gubbasszon a margarinka abban

a csúnyácska aluizében. Mivel csak és kizárólag kerek dobozai voltak a nagyobb fajtából, gondolta „megkerekíti” a kencét, hogy beleférjen.

Feltette egy lábosban a margarint a gáztűzhelyre. Nagyra vette a lángot majd lefedte, hogy minél előbb tuszkolható legyen.

-Gondoltam, megvárom - indokolta meg azt, hogy miért őrizte a műveletet a végkifejletig.

-Oszt, képzeld mi történt? - vetítette előre, amit már amúgy is tudtam. A fedő akkorát pukkant, hogy csak! Mintha lűtek volna... mint 56-ban - tette hozzá a jobb érthetőség kedvéért.

És... már láttam is a „film” következő jeleneteit...

A fedő elszállt a konyha sarkába, a felforrósodott margarin meg, mint a legrosszabb burleszkekben, szerteszét csapódott, de legfőképp a plafonra. A kisebb-nagyobb forró darabkák egy-két másodpercig megpihentek, majd nagyságuktól függően elkezdtek záporozni az alattuk álló Gizi néniére.

-Az Isten nyila! – állapította meg, Gizi néni.

-Legközelebb ne tessék fedőt tenni rá, mert lehet, hogy az Isten nem szereti, ha lefedik az olvasztásra szánt margarint - próbálom valahogy elérni, hogy ez, ne következessen be még egyszer.

-Igazad lehet lányom. Nagyon nem szereti.

Meztelen jár

Félelmetes, hogy a kisiskolások milyen lehangolóan tudnak kinézni - ismertem fel a tényt ismét, miközben Panka robogott felém az iskolaudvaron.

Haja csapzott, kipirosodott pofiján némi elkenődött kosz, harisnyája harmonikaszzerűen a bokájánál, köpenye félregombolva.

-Mi az, hogy nem találunk? - dörrentem rá, még mielőtt becsapódott volna a karomba.

-Átíratkoztam a dééééééébe, mer jött egy fiatal tanító néni és megkérdezte, hogy ki akar átjönni a déééééébe. A Réka kezét is fölraktam - súlyosbította a helyzetet a süvölvény.

-Hogy hívják a fiatal tanító nénit? - kérdeztem hazafelé menet.

-Erzsike. Erzsike néni...

-És? Kedves, aranyos?

-Nem - jött a meglepő válasz. Azt mondta, hogy olyan az orrom, mint egy konnektor.

(Na, ennek biztos van előzménye, hisz a nélkül, nem nyilvánul meg így egy tanerő.)

-Kezdjük az elején - indítványoztam. Előtte mi volt?

-Előtte... azt mondtam neki, hogy olyan az orra, mint a Pinokkióé - vallott Panka.

(Ó, te jó ég!)

- Télapós verset kell tanulni - terelte azonnal másfelé a szót.

-Akkor, nosza! - mondtam, miközben átvetkőztünk.

-Ha tudod, jelentkezz felmondani. Addig csinállok valami vacsit - jelöltem ki az elkövetkezendő óra tennivalóit.

-Már tudom. Rövid. Elmondjam? - és, mint egy gumiasztalon, már ugrált is a heverőn.

*Szőrmekucsmáspirossubás
nagybajuszosnemóriás,
nemis törpe, picit görbe,
televana zsákja töltve.
Meztelenjár, lopakodik.*

-Állj! - intettem le és már folytak is a könnyeim a nevetéstől.

-Mi van? Mi van? Mi van?

(Vizuális típus lévén, elképzeltem a meztelen Téalapót... lopakodni...)

-Biztos, hogy az van a versben, hogy meztelen? - közelítettem a problémához.

-Az, hát! Meztelen jár lopakodik...

-Oké, hozd ide a könyvet és olvasd!

-Meztelen jár, lopakodik...

-Azt olvasd, ami oda van írva!

-Azt olvasom: Mez-te-len- jár, lo-

-Milyen betű ez itt? – mutattam a kezdőbetűre.

(Mintha most látná először, kissé csalódottan bár, de kibökte, hogy... Nő.)

-Akkor hogyan hangzik a mondat? - léptettem elő magam tanító néninek.

-Ne-szte-len. Nesztelen - mondta és hozzátette - de, ennek semmi értelme.

-A nesztelen azt jelenti, hogy halkan - magyaráztam.

-Ja? Akkor miért nem azt írják? - replikázott. Megküzdöttünk a verssel, ami tényleg nem volt hosszú.

*„Szörmekucsmás, piros subás,
nagybajuszos, nem óriás,
nem is törpe, picit görbe,
tele van a zsákja töltve.
Nesztelen jár, lopakodik,
ablakszélről leskelődik.
Szót fogadtál? Semmi gond!
A cipődet kipucold!
S ha felébredsz, reggelre
tudod-e, mit lelsz benne?”*

Ez, rendben is van így! Egészen az ünnepségig, mert akkor majd izgulhatok, hogy halkan jön-e a Télapó vagy semmi másban, csak sapkában és csizmában.

(Idézett vers: Tarnóczi Köles Ildikó: Télapó jön)

Te csak ne gondolj semmit!

Barátnőm Dézi, már rég felszólított arra, hogy „Én, csak ne gondoljak semmit!”

Be kellett ismerjem, hogy tökéletesen igaza van, hisz akármit gondoltam eddig, az nem úgy történt meg, ahogy gondoltam. Mi több, pont az ellenkezőjére csodálkoztam rá minduntalan.

Ilyenkor, kissé csalódott lettem, és ezek a csalódások némileg beárnyékolták a mindennapjaimat. Nyilván az Én logikámmal van a baj, de nem baj! Nem gondolok semmit és lesz, ami lesz. Így mindenki boldog lesz! Ámde, néha mégis beleesem a csapdába. Olyankor, amikor elkezdek megint valamit gondolni. Tudom már, hogy nem kéne, de így szocializálódtam. Teljesen nem tudom levetkőzni a dolgot, csak igyekszem a minimumra redukálni.

Ez is szép teljesítmény egy gondolkodó lénytől - gondoltam már megint. Viszont azt is gondoltam, hogy azóta, mióta nem gondolok semmit, kevesebb csalódás ér, mert csak tudomásul kellennem, hogy valami megtörtént vagy nem történt meg, vagy úgy történt meg, ahogy megtörtént.

Ez a hosszú bevezetés mindössze arra jó, hogy valamiképp belekezdjek a történetbe...

Szóval.

Külhonban tapasztaltam, hogy a buszmegállók rendelkeznek egy kijelzővel, ami mutatja, hogy bizonyos buszok, pontosan mikor fognak beérkezni abba a megállóba, ahol az utas várakozik. Rá is csodálkoztam, mert nagyon jó kezdeményezésnek

találtam. Reméltem, hogy majd valamikor, nálunk is működni fognak ezek a kijelzők és akkor, pontosan tudni fogjuk, hogy mennyi időnk van még buszunk érkezéséig. Nem kell lesni teljesen tájékozatlanul, izgatottan toporogva, minden beérkező járművet. Elmélázhatunk kicsit, vagy nagyon, esetleg tán még ezt-azt el is intézhetünk a közelben. Akár rá is rágyújtunk egy cigire, persze mindentől öt méterre, szemlesütve.

Megörültem, amikor észrevettem, hogy már itt is működik ez a rendszer és jóleső melegség árasztott el. Ez a jóleső melegség pont addig tartott, amíg használatba nem vettem. Odasétáltam a megállóba, felnéztem és láttam, hogy a buszom tizenegy perc múlva érkezik. Ezért, megcéloztam a megállóban lévő grillcsirke árudát, hogy vegyek egy felet, vacsira.

Az eladó éppen trancsírozta a pipit, amikor megérkezett a buszom. Picit elcsodálkoztam, mert biztos voltam benne, hogy nem telt el tizenegy perc, max. egy. De nem baj, majd elmegyek a következővel. Miután magamévá tettem a pipit, rágyújtottam, hisz most ment el a buszom, van idő bőven. Felnéztem a kijelzőre, de ott még mindig a tizenegy perc volt feltüntetve az érkezéséig. Na, ez érdekes!

Akkor figyeljük, hogy mi is történik itt valójában! Sorjáztak az ilyen meg olyan számú buszok, de jöttüknek semmi köze nem volt a kijelzőn kiírtakhoz. Sőt, épp úgy nézett ki, mintha egymás ellen játszottak volna. A buszom időközben eltűnt a kijelzőről, mintha elveszett volna, majd öt perc múlva visszatért és kilenc percet mutatott. Éles elmével rájöttem, hogy az idő továbbra is múlik, csak a halandók által észleltek nem egyeznek a buszok által észleltekkkel. Mintha más időzónába, idősíkbá lennénk...

Határozottan elmosolyodtam. Leesett, hogy ez a tábla pont azt mutatja, ami NEM fog történni. Tehát bármi történhet, csak az nem, ami oda fel van tüntetve. Pontosan így is lett, mert megérkezett az a busz, aminek kilenc perc múlva kellett volna megérkeznie. Sőhajjal az ajkamon felszálltam és, hogy tetőződjön a kijelzőkkel kapcsolatos csalódottságom, kiolvastam a buszomon futtatottat.

Neki azt kellett volna tudatni velem, hogy pontosan melyik megálló következik és mennyi az idő. Természetesen egyik információ sem közelített a valósághoz, még egy egész picit sem.

Már számtalanszor hittem azt, hogy engem már senki és semmi nem tud meglepni, de sosem lett így.

Három hétig Hazán kívül voltam, és amikor visszatértem hatalmas változásokat tapasztaltam kedvenc gyors kajáldám működésében.

Utolsó emlékem szerint, úgy működött a kiszolgálás, hogy egy-két (forgalomtól függően több) ifjú hölgy vagy úr, rezignáltan végighallgatta a rendeléseket, majd ajánlott még egy-két dolgot, amit nem szerettek volna enni a delikvensek. Blokkoltak, fizettünk, majd összekészítették az ebédkénket.

Tettek még a tálcára szívószálat, evőeszközt, szalvétát és pohárkát is. Nagyjából a kánaán volt a dolog, na meg éhesek is voltunk.

Most azonban csak egyetlen sort láttam, viszont az jó hosszú volt. Felmerült bennem a gurulás sorbaülőke feltalálási ötlete, de elvetettem, mert a végén még meggazdagodnék az eladási jutalékból. Abban az esetben pedig homárt ennék egy holdfényes tengerparton és nem itt várnám, hogy sorra kerüljek.

Ahogy nézelődtem, láttam még egy hölgyeményt, aki szorgosan sertepertélt a maradék kiszolgáló térben. Kb. ennyien voltak idekint. (Minimum három munkaerő megspórolva!) Csak remélni mertem, hogy odabent vannak még néhányan, akik krumplit hámoznak, káposztát reszelnek vagy csirkét bontanak...

A pénztárnál kaptam egy sorszámot és egy üres műanyag poharat és épp azon filóztam, hogy

technikailag hogyan fogom megkapni az ennivalómat, amikor a sertepertelő hölgy elkiáltotta magát, hogy 37.

Ez az én számom volt.

Eközben persze a pénztári sor egyre nőtt, az ételre várakozók még egyrébb. Egyszóval már kezdett a jelenet tumultuózussá válni.

Mielőtt átvettem volna a tálcámat megkérdeztem.

- Azon kívül, hogy Ön elkiáltja magát, van egyéb módja is annak, hogy megtudjam, hogy elkészült a kajám?

- Van - mondta Ő, és maga mögé mutatott egy gombra, majd a felső sarokban lévő kijelzőre. Ha EZT megnyomom, akkor AZ kiírja, hogy át lehet venni!

- Nahát, mégis elért bennünket a technikai tornádó szélső fuvallata - mondtam, de nem létező gyerekszobám okán, nem kérdeztem meg, hogy akkor minek kiabál.

Ahonnan három hete hazatértem, ezt a problémát úgy oldották meg, hogy egy kis bilétát nyomtak a kezembe, ami villog és enyhén rezeg, ha mehetek az életért.

Vajon itt miért van sok kis rezgő és világító biléta helyett egy darab nyomógomb (helyett is egy számokat kiálcázó alkalmazott?) Már sem időm, sem helyem nem volt a morfondírozásra, mert megjelent egy komplett általános iskolás csoport tanító nénistől, fokozva a káoszt.

Bízom benne, hogy hozzánk is elér a biléta technika, csak idő kérdése, hisz lám a buszmegállóban is már gyakrabban jön akkor és olyan busz, amelyiket jelez a kijelző, mint amelyiket nem.

Vombatus ursinus

Ausztráliába való indulásom előtti estét baráti társaságban töltöttem. Elhangzott egy kérés is, de mivel elég pörgős volt a társalgás, elegánsan elsiklottam fölötte.

Amikor gázt adtam és robogtam volna már hazafelé, látom, hogy valaki nagyon integet és kiabál utánam.

Fék csikordul, fej ablakon kidug, fül fókuszál. - A *vombat*, a *vombat*! - ér el hozzám a hang. Egy tuti jelet mutatok vissza, számíthat rám.

Rémlik, hogy Palika, az est folyamán említette, hogy nem hoznék-e a legújabb kis barátnőjének egy plüss *vombatot*, ha szépen megkér. Ez a *vombat* fontos dolog lehet - filozofálok, ha még utánam is rohant.

Hazáig még elképzelem Csillácska plüssgyűjteményét... ahonnan már csak egy *vombat* hiányzik. Lenyűgöző lehet, de hát mindenkinek meg van a maga bogara. Csillácskának a plüss. Másnap már a gépen jut eszembe, hogy wazze, lövésem sincs arról, hogy hogyan néz ki egy *vombat*. Szégyen, nem szégyen, ez van! Minden esetre elhatározom, hogy mindenekelőtt felkutatom az állatot.

Mint minden belváros, Sidney is roskadozik a turista-kütyü boltoktól, amelyek tele vannak a legváratlanabb plüss izékkal is.

Nosza!

Az alap: a kizárásos.

- Amelyik állatot felismerem, az nem *vombat*!

Kérdezni persze nem szeretnék, pedig annyira nem

lenne szégyen, ha például egy ausztrál nem ismerné a pulikutyt, de a magyar ember más. Büszke. Olykor még a tudatlanságára is. Jó lenne, ha a kis árcédulán, a gyengébbek kedvéért, rá lenne írva a plüssmicsodák neve. De nincs.

- Hopp! Mégis.

Két találatom is van, mindkettő közepes termetű, szürke, kicsit testes állatkát formáz. Tök egyformák. Mindkettő fel van címkézve *vombatilag*, csak az egyik dupla annyiba kerül, mint a másik. Miután külsőleg nem látok különbséget köztük, és már tudom, hogy mindketten *vombatok*, érdeklődésem az áraránytalanságra koncentrál. Fel is teszem a kérdést, pedig, ha kicsit gondolkodom, magam is rájöhettem volna. Az egyik ausztrál, a másik kínai gyártmány. Magamhoz szorítom a kínait és most már megüdvözült arccal szemlélődöm a plüssbirodalomban.

Megérte. Életemben olyan rondát, mint a hangyászsün, még nem láttam! Ha egy kisgyerek mellé tesznek egy ilyen, örök életében frusztrált lesz. De az én „kislányom” aki majd megkapja, mert azt is megvettem, már nagylány. Palika csapja neki a szelet. Mondom Palikának itthon, hogy először a *vombattal* rukkoljon elő, és amikor a kislány könnyes szemekkel már a nyakában csüng, varázsolja elő a hangyászsünt.

Ha ettől nem dob egy hátast, akkor semmitől!

A hír

Megboldogult ifjúkoromban a tini lányok, vagy színésznők akartak lenni, vagy költő(nő)k. Én is így voltam ezzel, de kis gondolkodás után a színésznősködést elvetettem. Elsősorban azért, mert az én „paramétereimmel” maximum Fellini feleségeként lehettem volna sztár, de Ő, akkor már, nős volt.

Hamar kiderült az is, hogy képtelen vagyok egy rövidke verset megjegyezni, nemhogy egy monológot, vagy egy egész színdarab rám eső részét. Főleg, ha az főszerep. Márpedig az ember lánya nem harmadik ajtónálló(nőt) akarna alakítani egész pályafutása során.

Szóval, halmozottan hátrányos helyzetben voltam „színésznőügyileg”, ezért a költőnősködés mellett döntöttem. Jegyezze meg más, amit én írok, és ne nekem kelljen megjegyeznem, amit más ír! Ez volt az ideológia az elhatározáshoz. Az a tény sem tántorított el, hogy a híres költők leginkább férfiak voltak. Azóta sem értem miért, hisz a nőknek általában nagyobb a „lelkük”, érzelmesebbek és érzékenyebbek, és mégis...

Látványosan nekiültem tehát verset írni. Nem lehet olyan komplikált - gondoltam. Már többeknek sikerült...

Nosza!

Volt akkoriban egy olyan vonulata a „művészeteknek”, hogy minél kevésbé érthető valami, annál művészebb. Hisz amit nem értek, azt csak zseni írhatta, aki magasan az értelmi színvonalam felett áll, tehát művész. Az, fel sem merült, hogy az a valami, amit hallgatok, olvasok vagy nézek, egyszerűen marhaság.

(Ez a felfogás ma már, nagyrészt átvándorolt a reklámok világába: miszerint olyan idegen szavakat adnak a reklámozó szájába, melyek értelméről, senkinek halvány fogalma sincs, ezért fenntartás nélkül elhiszi, hogy a reklámozott cucc, tényleg csúcs szuper.)

Tehát, először ezt a vonulatot céloztam meg, de amint leírtam néhány sort, elkezdtem vihogni és megállapítottam, hogy az úgy hülyeség, ahogy van. Elképzeltem, ahogy felteszik a kérdést, hogy vajh mit gondolt a költő(nő) amikor e sorokat papírra vetette? - és akkor már hangosan nevettem. Írjunk olyat - kapacitáltam magam - ami legalább nekem tetszik, hátha akkor, másnak is...

Sikerült is fabrikálnom egy Olyat. Rettentő büszke voltam magamra, és legott el is küldtem egy országos megjelenésű magazinhoz. Meg is jelent. Akkor, ezt, a világ legtermészetesebb dolgának tekintettem, hisz egy költő(nő)... publikál... Csakhogy ezután, semmi nem jutott az eszembe, sem értelmetlen, sem értelmes, így fájó szívvel, de le kellett mondanom erről a pályáról is, bár szépen indult... Sok-sok évvel később, mit olvasok egy pályázat kategóriái között?

-Ifjúsági (18 éves korig)

-Amatőr

-Hivatásos (akinek már megjelent nyomtatásban írása)

Affranc - dohogom - már kétszáz éve költő vagyok, és ezt így kell megtudnom!

GPS

A férfiak imádják a kütyüket. A kütyük vagy szórakoztatnak, vagy segítenek valamiben.

A szórakozással nincs különösebb gond, kivéve a Windows-t, mert az, időnként produkál olyan dolgokat, amelyekre még a megalkotója sem tudna magyarázatot adni. Ilyenkor a férfi csúnya dolgokat dűnnyög hosszan és hangosan, miközben halkabb kiadásban, az alkotó anyukáját is emlegetni. A baj, a segíteni kész kütyükkel van. Egy férfinak ne segítsenek! Egy férfi, tök saját magától, szinte mindenre képes! Például arra is, hogy mindezek ellenére, beszerezze a segíteni kész kütyüket is, természetesen csak azért, hogy elmondhassa, hogy neki is van, és ha akarná, használhatná, de nem akarja.

Ebbe a kategóriába tartozik a GPS is. A nő azt gondolná, hogy azért van a férfi autójában olyan, hogy szépen beleírja a keresőbe az ismeretlen viadukt, orom, hágó, félsziget (továbbiakban fakultatív) pontos címét, és akkor a GPS, kissé szakadozott hangon ugyan, de biztos odavezeti.

A nőnek csalódnia kell. Egyszer, kétszer, sokszor... A nő azonban próbálkozik. Kedvesen. Ám a férfi, két dolog közül választ. Vagy, azt mondja, hogy:

- Tudom hol van! - és nem írja be.

Vagy beírja, de ahogy elkezd a hang utasításokat adni, rendre megszegi őket. Ilyenkor a hang (szegény) ily módon reagál:

- *Újra... tervezem... az... útvonalat.*

És, újratervezi. Ritka türelmes hang! Én, simán azt mondanám, hogy:

-Mi a búbánatos francnak (finomított változat) kapcsoltál be, ha tojssz arra, amit mondok... (Mindenkinek nagy szerencse, hogy nem vagyok GPS!)

Ilyen esetekben a hetvenharmadik újratervezésnél halkan felvetem, hogy kapcsoljuk ki a hangot, abból a megfontolásból, hogy ha már eltévedünk, legalább csendben tegyük. Illetve azért, mert már jobban idegesít a hang, mint az, hogy tuti el fogunk tévedni.

Egyszer három utcányira voltunk a célállomástól, melyet egy percen belül elértünk volna, ha hallgatunk a GPS-re. E helyett, háromnegyed óráig tartott megtenni a távot, a „tudok egy rövidebb utat”, elhangzása után. A türelmetes hang, csak mondta és mondta:

-Menj... előre... három... száz... tizen... öt... métert... majd... fordulj... balra... majd fordulj... balra.

-Újra... tervezem... az... útvonalat.

-Menj... egyenesen... három... egész... öt... tized... métert... majd... fordulj... jobbra. Újratervezem...

Abban az esetben, ha a férfi pontosan TUDJA, hogy hová tart, és ezért nem kapcsolja be a segítő kütyűjét, nagyon izgalmas dolgok történnek. Természetesen először még elhittem, hogy a férfi, tényleg tudja. Bár, kissé csodálkoztam, hogy honnan a pitliből tudná, de fő a bizalom, mely ugyebár a hosszú, tartós, kiegyensúlyozott és szeretetteljes kapcsolat alappillére.

Mentünk is egy ideje, amikor félénken rákérdeztem, hogy most, hol is vagyunk valójában? Ugyanis a környezet kezdett hasonlítani a tanyavilágra, mi meg a

belvárosba indultunk. Éles elmével azonnal megállapítottam, hogy nem befelé, hanem kifelé megyünk. A férfi becsültére legyen mondva, ezt, akkor, Ő is elismerte. (Nagyon nem is tehetett mást, hisz egyre-másra jelentek meg a falvak nevei, melyeken áthaladtunk.) Kissé morózusan hozzátette, hogy itt nem nagyon tud megfordulni, majd, ha lesz rá lehetősége.

Azért fohászkodtam, hogy még azelőtt forduljunk meg, mielőtt meglátom az Európa VÉGE feliratot. Miután visszakecmeregünk a városba, már örültem is kicsit, hisz ezeket a falvakat, saját jó szántamból sosem láttam volna.

Tekintsük „kalandparknak” országocskánkat, és olykor a szomszédosokat is. Milyen izgis, nem? Bemenni háromszor Belgrádba fél órán belül, és nem áthaladni rajta úti célunk felé? Tök buli. A harmadszorinál finoman felvettem, hogy ha ugyanazon az útvonalon megyünk, mint az előző kettőnél, akkor nagy valószínűséggel, akár negyedszer, vagy ennél sokkal többször is be fogunk menni. Ellenben nem haladunk előre, mert valahogy mindig kijövünk...

A férfi figyelmeztetett, hogy ne idegesítsem, mert így nem tud koncentrálni. Már a nyelvem hegyén volt, hogy békéne kapcsolni a GPS-t, de nem tettem. Inkább kényelembe helyeztem magam, és vártam sorsom jobbrafordulását.

Horvátország megközelítésénél fel sem merült a GPS bekapcsolása. Autópálya, határ, autópálya... komp. A komponál beszélünk meg találkát a társaság többi tagjával. Nem is volt addig semmi baj, amíg el nem érkeztünk a szlovén határhoz. Sakk-matt! (Ahogy mondani szokták.) Visszafordulni már nem lehetett, hisz egy, sárhányóval is érintkező kocsisor egyik eleme

voltunk. Így hát, a lehető legmorcosabb ábrázattal léptük át a szlovén határt, és ez a későbbiekben is így maradt, mert a határőr intett, hogy nem ártana autópálya matricát venni. Jó drágán vettünk egy szlovén autópálya matricát, kizárólag azért, hogy megfordulhassuk... valahol. Imádtam!

A többiek közben besorjázta a horvát komphoz, és némi várakozás után feltették a világ legjogosabb kérdését:

- Merre jártok?

A férfi mentegetőzött, hogy valahol elkerülte a figyelmét egy útelágazás. Férfitársa határozott utasítást adott.

- Bátyám! Kapcsold be a GPS-t!

Délidőben

Színhely: Reklámozni nem kívánt bevásárló központ, délidőben.

Főszereplő: Én vagyok, aki nem reggelizett, (nem szokása) viszont déltájban már, igencsak éhes szokott lenni.

Az öt kajáldából már négyet kipróbáltam. Az egyikben nem főzték meg a brokkolit, ezért választanom kellett, vagy egyben nyelem le, vagy sehogy. A sehogyot választottam.

A másikban, a rakott tésztában csak tészta volt, ehhez képest az ára úgy volt megállapítva, mintha rakott lazac lett volna.

A harmadikban nem volt a pipi menühöz káposztasaláta, de a teljes árat kérték, amivel kapcsolatban erős ellenállást tanúsítottam, hisz, amit nem adnak, azt miért fizetném ki? Ajánlgattam, hogy mivel a káposztasalátának van külön ára is, helyezték levonásba a menünél, de azt a választ kaptam, hogy azt, nem lehet. Nem firtattam a miértet. Ha nem, nem. Át is mentem a negyedikbe, egy mekibe, ahol minden esetben csillogó szemű - Szia, miben segíthetek? - felkiáltással köszöntenek, és mindenféleképpen rám akarnak löcsölni, amit nem szeretnék enni.

Több mint egy fél órát kornyadoztam az asztalnál, míg sikerült megalkotniuk a salátás rántott husimat. Fel is merült bennem, hogy vajon nem számítottak arra, hogy valaki ezt kéri (gyorsan) a csekélyke választékukból?

Már akartam is mondani, hogy abban segítségre szorulok, hogy gyorsan kapjam meg egy gyors kajáldában a rágcsmát, mert egyébként el sem tudom képzelni mi a bánatban segíthetnének, amikor mindannyiunk szerencséjére, kikacsázott egy hölgyemény az étkemma. Egy szóval sem említette, hogy bocs, igaz már ki volt fizetve.

Mire udvariaskodjon?

S ím, eljött az ötödik. Nézem: gyros tál. Szép emlékeim voltak a gyros tálaokról, el is indult a nyálelválasztásom. Kértem is egyet. Az eladó felvilágosított, hogy csak a csirkés van kész, a borjú még „gyroszosodik”, megfelel-e? Felrémlött, hogy ezek sem számítottak rá, hogy délidőben, egy étteremben enni kérnek az emberek, de túltettem magam ezen az apróságon és mivel a csirkés és a csirkés között választhattam, a csirkés választottam.

A kishölgy térült-fordult és már kaptam is a gyros tálat, legalábbis látszatra pont úgy nézett ki. Sok zöld ízé, öntettel a tetején meg sült krumpli. Husit ugyan nem láttam, de jóhiszeműen elkezdtem keresgélni a névadót. Feltúrtam azt a részt, ahol lapulniuk kellett volna, és sikerült is kihorgásznom három-négy, borsónyi nagyságú, husinak kinéző dolgot, de ezzel vége is szakadt a Kánaánnak.

- Nyugi... – mondom, együnk sült krumplit meg salátát, az van. Tudom milyen a sült krumpli, ha újra melegítik, tehát felismertem. Elrághatatlan gumicsont. De se baj, még mindig ott a saláta, az ő öntetével. Majdnem jól gondoltam. Ha nem lett volna az öntet kissé megbuggyanva, akár ehető is lehetett volna.

Levontam a konzekvenciát. Így jár minden elvetemült egyén, aki kínai gyorsbüfében gyros tálat rendel.

A fogorvosom sármos

Ezt a lányom állapította meg és az ifjú hölgyek véleménye egy férfi külső állagáról, sokkal inkább mérvadó, mint az enyém.

Történetesen egy gimnáziumi osztályba jártam a dokival, de már akkor sem szenteltem túl sok figyelmet a külsejének, melynek oka ismeretlen. Pedig, ha jobban megnézem, tényleg az. Minél inkább idősödik, annál jobban néz ki. Sajna, ez nálam pont fordítva van. Azzal vigasztalom magam, hogy ha férfi lennék, bizonyára sármos lennék... Amiben nem változott az a hallgatagsága. Nem kommunikál, főleg akkor nem, ha dolgozik. Próbáltam az értésére adni, hogy a betegnek joga van tudni részletesen a beavatkozás menetét, de mintha meg sem hallotta volna. Csörömpölgetett kicsit a kínozószerzámaival, háttal nekem, majd rajtaütésszerűen elkezdte érzésteleníteni belülről az egész fejemet.

-Mit fogsz csinálni? - küzdöttem ki a kérdést a nyálelszívó mellett.

-Rekonstruálok - válaszolta és a pillantása különösen együtt érzőnek tűnt.

Ez biztos azt jelenti - próbálok „gondolatolvasni” - hogy helyreállítja azt, amit szétver vagy eltűntet. Az is feltűnt, hogy eddig mindig a restaurál szót használta erre a bugyuta kérdéseimre. A két szó jelentése a kezdeti „re” ellenére vészjóslóan különböző.

-Miért nem szóltál előre? - vonom kérdőre szemforgatva, mivel ez az egyetlen lehetőségem a nem verbális kommunikációra.

-Nem jöttél volna el - veti oda a bölcsek nyugalmával.
Így visszatekintve, igazat kell, hogy adjak neki.

A „mindenttudás” olykor megakadályoz bennünket jól felfogott érdekeink érvényesítésében. A szadizmus nem állhat túl távol egy fogorvosi pályát választó egyéntől és mindezt úgy gyakorolhatja, hogy még fizetünk is érte - filozofálgatok magamban.

Eközben próbálok elvonatkoztatni, ami annyit jelent, hogy a végtelenített Republic kazettán lévő, összes szám szövegét mondogatom magamban. Mire végzünk, szövegtudásban egészen biztosan jobb vagyok a „Cipőnél”. A legaktuálisabb, a mai napig is, itt zümmög a fejemben:

„Kicsi vagyok.

Kicsi vagyok.

Ha megnövök beléd rúgok.

Még, még, még, még, még ennyi nem elég!

Repül a bálna. Repül a bálna.

Mindenki álljon vigyázzba. Repül a bálna.

Repül a bálna.

Beleköpök a nagy Dunába.”

Lehet még rosszabb is

Bár a figyelmeztetés elhangzott Vera néném részéről, miszerint:

-Sose vegyél nyaralót, főleg ne saroktelken! Mégis vettem.

Sorolódott az is, hogy miért ne vegyek:

-Az utcát is rendben kell tartanom.

-Téliesíteni és nyáriasítani szükséges.

-A kertet ápolhatom napestig. Mindent (és a mindenbe, minden beletartozik) ki kell cipelni, illetve nagy részét vissza is.

-Lelkiismeret furdalásom keletkezik, ha nem a telken pizsmogok, hanem mondjuk Görögországban henyélek.

-Boldog boldogtalan az én telkemen akar majd vircsaftolni, jó esetben csak hétvégéken.

Mindezek miatt pihenésre esélyem sincs. Már pedig egy nyaraló arra való... lenne.

Ám, amikor megláttam a hatalmas, de elhanyagolt telket a rajta lévő házikóval, figyelmeztetésére olyan magyarázatot sikerült találnom, ami elvileg talán működhetett volna: A kislakásos lakótelepi simán irigykedik a kislakásos körfolyosósra...

Még el sem intéződött a vétel, amikor kedvenc nagybácsikám meglepett azzal a kérdéssel, hogy mi lenne, ha karácsonyra kapnék tőle néhány tuját és tavasszal elültetnék az utca felőli oldalra. Azt kellett mondjam neki, hogy más terveim vannak az utcai

oldallal. Úgy nézett rám, mint egy elmeháborodottra és láthatóan kissé megsértődött. Sértettsége nem tartott soká, mert kiélhette magát abban, hogy minden növényt megnevezzen és elmondja róla, hogy mit tenne vele, ha ez a telek az övé volna. Gyakorlati tapasztalata ugyan csak egy hatodik emeleti erkélyfelére korlátozódott és tudománya, már az állat meghatározás terén is hagyott kívánnivalót maga után, két esetben is:

Ugyanazon állatfajtának sorolta be a kacsát és a libát. Szerinte a liba a hím állat a kacsá pedig a nőstény. Ez a feltételezés azért is volt megdöbbenő, mert elmondása szerint, viszonylag hosszabb időt töltött gyermekkorában egy tanyán.

A holló és a varjú azonos egymással. Itt már kicsit vihognom is kellett, mert szárnyaló fantáziával elképzeltem, amint Szilágyi Erzsébet levelével egy varjú szárnyal, pont olyan, amilyen a Hunyadiak pajzsán is látható.

Ilyen előzmények után nem csoda, hogy nem bíztam a növényhatározásában sem, bár minden esetben olyan határozottan állított saját agyament elmeszüleményeket, hogy minden „laikus” azonnal bevette volna, és a mezőgazdasági főszulit végzetek közül sem tiltakoztak volna túl sokan.

Osztrákiai barátnőm, Helga volt az első, aki sehogy sem akarta megérteni, hogy miért nem jöhet hosszú lábú, ámde kis termetű, Barika nevű kutyusa szökdécselni a kertecskémbe. Háromszor is el kellett mondanom neki, hogy:

- Mert, nem szeretem a kutyákat!

Negyedszerre, a jobb értehetőség kedvéért azt is, hogy:

- A kicsi és hosszú lábúakat sem.

A Pünkösdi vasárnapra meghívott baráti házaspár, szombaton előállt azzal a kérdéssel, hogy jöhetnének-e a gyerekeik és az unokáik is. Fejben megszámláltam őket és határozott nemet mondtam, megállapítván, hogy valószínűleg kiérdemelték náluk az antiszociális jelzőt.

Hivatalos voltam az egyik barátom születésnapjára, de kissé meglepett, amikor a fia érdeklődött, hogy nem tarthatnák-e a nyaralókban a bulit? Finoman fogalmazva csak ennyit mondtam:

-A partin, mint vendég szeretnék részt venni!

És ez még csak a kezdet kezdete...

Amikor Vera nénémnek elmeséltem az eddigi megpróbáltatásaimat, egy csepp együttérzés nélkül javasolta, hogy az egyszerűség kedvéért, rendezzek „falunapot” a kertben. A területen simán elfér néhány dodzsem, körhint, és egy kis kreativitással, egy óriáskerék is. Lehet hívni dídsét, valamint néhány vattacukor és héliumos lufi árúst is.

Így aztán mindenki boldogabb lesz, mint most.

Kivéve engem.

Fordítva

Betuszkoltam egy százast a bevásárló kocsi erre kiképzett részébe. Kirángattam a többi közül. Nem voltak nagy elképzeléseim, csak Maszatkának akartam némi csirkemájat venni. Belátom, hogy jobban illene rá a Maszat elnevezés, hisz a kb. egy éves lányka, figyelemre méltóan hatalmas cicus. Óriás hátsó lábára állva felegyenesedik és percekig képes szurikáta pozícióban várni arra, hogy elkaphasson egy magasabb bokron lévő legyet.

Kértem tizenöt deka csirkemájat és mivel tele voltam segítő szándékkal, megjegyeztem, hogy nem baj, ha kicsit több lesz... vagy kevesebb. Miközben a hölgyemény a nylon zacsiba pakolászta a májdarabkákat, elméláztam.

-Huszonhét - hirdette ki az eredményt.

-Mi huszonhét? - találtam vissza a való világba.

-Deka - volt a kissé sértődött válasz.

-Próbálkozzunk közelíteni a tizenöthöz - javasoltam.

-Tizenkilenc - hallom a következő licitet.

Már nyitom is a szám, hogy a tizenkilenc még mindig közelebb van a húszhoz, mint a tizenöthöz, de meggondoltam magam. Végül is egész jól letornászta, arról nem is beszélve, hogy ha elsőre nem értette meg a lényegét, harmadszorra már amúgy sem fogja. Inkább arra fókuszáltam, hogy Maszat(ka) miképp fog örögni és pörögni, amikor közelítek felé a májjal teli tálkájával. Hirtelen eszembe jutott, hogy vennem kéne még egy darab paprikát, mégpedig nem is akármilyet, hanem olyat, amelyik kerek és piros.

A zöldséges részlegen átszervezés történt. Már nem eladó mérte le a kiválasztott terméket, hanem felszereltek két, kódokkal ellátott mérleget. Nem gond, hisz már találkoztam ezzel a módszerrel. Még csodálkoztam is, hogy itt még nem vezették be.

Sokféle paprika sorakozott a „placcon”. Hosszúkás, kerek, sárga, piros... legalább hat-nyolc féle. Fölöttük a plafonról egy tábla lógott, melyen felsorolták fantázianeveiket és a kódszámot. Tanulmányoztam egy darabig és megakadt a szemem a pritamin elnevezésen. Nekem ugyan elsőre a paradicsom (paprika) név villant be, de gondoltam, ez is olyan, mint az utcanevek. (Erős felindulásból elneveznek egy utcát, majd ugyanebből a felindulásból, egy idő után, átnevezik.)

Úgy tűnt, hogy az áru írott formáját megtaláltam. Immár csak be kellett volna azonosítanom. Megvizsgálván a lehetőségeket, nem találtam formára és színre megfelelőt. Átmentem a túloldalra, és jól tettem, hogy átmentem, mert ott volt. Szép rendezett kupacban. Miközben elsétáltam a mérleghez, azon morfondíroztam, hogy a pritamin elnevezés marketing szempontból sokkal szerencsésebb (bármit is jelentsen), mint a „paradicsom”, mert van egy enyhe, sejtelmes felhangja...

Mértem volna a - nem kevés kreativitás után - megszerzett paprikámat, ám a kódon szereplő képen két darab sárga, hosszúkás paprika „ábrázolódott.” Elbizonytalanodtam. Eközben feltorlódott mögöttem sor. Ecseteltem a problémámat az ott sertepertélő eladónak, aki biztatott, hogy nyomjam csak meg nyugodtan a gombot, mert ez, Az.

Bánatomban elmeséltem neki, hogy a fentről lelógatott fantázia nevek közül, ember legyen a talpán, aki ki

tudja választani a kódot, különösen akkor, ha a fénykép is dezinformál, sőt az áru sincs a helyén. Meglepő választ kaptam. Miszerint:

- Az EMBERnek tudnia kell, hogy mit akar vásárolni! Hogy ez mennyire így van! Tényleg! Persze nem ártana egy kis segítség az üzlet részéről sem, de már akkor tudtam, hogy az, itt sosem fog bekövetkezni. (Talán, - ha véletlenül is - szembetalálkozik a szolgáltató ágazat egyszer a fejével, elképzelhető, hogy többé nem téveszti össze azt, a ló hátsójával.)

Ebben reménykedek, igaz, hogy már évtizedek óta... Az már meg sem lepett, hogy az egyik "világhírű" gyorsétterem falán a hatalmas, színes fénykép, az általam ebédre kiválasztott menüről, és az alatta található szöveg semmiféle viszonyban nem volt egymással. Mint arról felvilágosítást kaptam, a szöveg egy MÁSIK menühöz tartozik. (Amiről nincs fénykép.)

(Tévedtem! Már szó sincs arról, hogy fordítva ülnének a lovon. Vagy olyan magasan, vagy olyan alacsonyan helyezkednek el, hogy esélyük sincs megpillantani akárcsak a hátsóját is...)

Jaj, ne!

(Épp a közepén tartottam a kis bosszúságokkal teletűzdelt történetemnek, amikor közbeszólt.)

- Figyelj! - a lényeg a lényeg.

(Mindig így kezd minden tirádát, mintha máskor mást mondana nem a lényeged, de nem tettem szóvá.)

-Te is tudod, hogy nálunk, az ablakoknál csak a lámpák vannak többen. *(Bólintottam.)* Kiégett egy villanykörte, de nem szóltam. Kiégett még egy. Még akkor sem. A harmadiknál már fontolgattam, de reméltem, hogy feltűnik neki is, de nem tűnt fel. Az a kósza gondolatom támadt, hogy ha tök sötét lenne, akkor is csak arra következtetne, hogy megszűnt az áramellátás... Akkor, amikor a gardróbban éget ki mindkét lámpában a körte, és ott nincs ablak sem, mert minek, akkor jutottam arra az elhatározásra, hogy kérelmezem a cserét. Kicserélném én is, ha nem félnék annyira az áramtól, mint amennyire félek, illetve, ha a kétfokú fellépőről elérném az izzókat, mert tudod, hogy a létráról tériszonyom van. Mindenről tériszonyom van, ami több mint két fok - fűzte hozzá. *(Bár, ezt is tudtam.)* Első körben jólneveltségem okán, kedvesen kérelmeztem úgy, mintha csak én nem látnék alkonyat után a lakásban. A válasz:

-Rendben, szívem.

-Na, ez el van intézve - gondolnád naivan, de nem mozdult be azonnal, és én nem akartam sürgetéssel elrontani az idilli hangulatot. Eltelt néhány nap, és a hét darab nem világító világítótest után megjelent a nyolcadik. Ekkor emlékeztetvén a napokkal ezelőtti

kérésemre, ismét próbáltam némi fényt teremtetni véle közös otthonunkban. A válasz:

-Rendben, szívem.

-Egy pillanatra felderengett, hogy a válasz ugyan udvarias és biztató, de olyan, mintha most hallaná először ezt a kérést. Reményteljes várakozás vette kezdetét. A negyedik napon már tudtam, hogy nem fog történni semmiféle izzócsere, és arra is rá kellett döbbenjek, hogy finom utalásaim a sötétre, és annak megváltoztatására, a fülén még bejutottak valahogy, de kicsit feljebb már eltorlaszolja valami a hangom útját. Időközben kiégett a kilencedik villanykörte is. A kilencedik kioltotta bennem is a még parázsló cukiságot, és amint megláttam ráförmedtem. Cseréld ki a kiégett villanykörtéket! MOST!

-Jólvanna - sértődött meg azonnal - lehet ezt szépen is mondani, nem kell mindjárt kiabálni.

-Mindjárt? Felnéztem az égre, vagyis a plafonra, de nem láttam megrogyanni. Morcosan bár, de elindult a létra irányába. Szóval, te csak ne mondj semmit! Néhány év után már tök mindegy kihez ment az ember férjhez, nagyjából ez lesz a helyzet.

Fújtatott még néhányat, majd várakozóan rám nézett.

(Jaj, ne! - rimánkodtam magamban, tegnap nálunk is kiégett EGY...)

Topi

Van tisztos polgári neve is, de azt senki sem tudja. Olyan, mint egy megfejtésre váró rejtvény, melyhez semmiféle kiinduló pont nincs, ezért aztán, senki sem akarta megfejteni.

Beszélgéseink során hamar kiderült, hogy Topi már mindenhol járt a világban, volt ahol többször is, és mindenkit ismer. Volt, aki a haverja lett. Volt, akivel csak itt-ott, ha futólag is, de találkozott. Kizárt, hogy ezekben a dolgokban bárki is úberegni tudta volna.

Eleinte, a rend kedvéért próbálkoztam, de amikor mesélni kezdtem a palau-i medúzákról, akik több ezren élnek egy tóban, és nem csípnek, mert nincs ott természetes ellenségük, így vígan lehet köztük úszkálni, Ő felhozta a campbell szigeti tizenegy méteres hullámokat a hétszáz kilós fókáival. Amikor félénken megemlítettem, hogy volt szerencsém találkozni a vanuatu-i parlament elnökével, Ő bevallotta, hogy az elnököt ugyan csak futólag, de a feleségét, mondhatni közlelől ismeri.

Igazából Topi, „merőkanál” volt minden lében.

Pest környékén lakott egy kis faluban, ahol természetesen Ő rendezte a halászlézőő versenyt. Azon az őszön hamar hullani kezdtek a levelek, ezért úgy gondolta, hogy egy gondosan összetereleggett kupacot eléget. De, mivel a kupac nem nagyon akart meggyulladni, előkerítette a titkos favorit acetonnitriljét, és ráloccsantott belőle egy nagy adagot a levél halomra. Ám, amikor meggyújtotta, az belobbant és felcsaptak a lángok egészen Topi pofázmányáig.

Sutty, leégett nagy hirtelen a szemöldöke, a pillái, valamint az orra és az álla hegye. Konkrétan úgy nézett ki, mintha egy forró vasalót nyomtak volna az orrára. Ezt a sztorit több bulvár újság is megírta, színesítve azzal az információval, hogy mindezek után, ezzel a fejvel beállított az önkormányzathoz tűzgyújtási engedélyt kérni a halászléfőző versenyhez, és meg is adták neki...

Burmában jártában (ma már Mianmar) sikerült kiutasíttatnia magát az országból. Tudni kell, hogy Topi hátizsákos turistaként járta a világot. Semmi szervezés, fő a spontaneitás. Autót bérelt sofőrrel és elvitette magát azokra a helyekre, amelyeket látni akart.

Itt is ez történt. Egy helyen kiszállt fényképezgetni, amikor is megjelent két állig felfegyverzett őr, szó nélkül fejbe vágták, és feldobták egy leponyvázott kisteherautó platójára. Társasága is volt, egy amerikai párocska. Kétszáz fok volt a ponyva alatt, ezért nagy megkönnyebbülést jelentett számára, amikor betuszkolták egy viszonylag hűvösebb zárkába. Napokig senki nem szólt hozzá, majd megjelent néhány fegyveres és a legközelebbi határon kidobta Topit, hogy mehet isten hírével.

Ilyen előzmények után már nem hatott meglepetésként, amikor bejelentette, hogy egy hét múlva díszpolgárrá fogják avatni. Az, hogy hol, viszont igen. Nem ám akárhol, hanem... VÖCKÖDÖN.

Vajon mit kell ahhoz csinálni, hogy az embert díszpolgárrá avassák Vöcködön? Már majdnem feltettem a kérdést, de aztán nem tettem.

Megvolt a válasz. Ahhoz, Topinak kell lenni...

Agony

Agony Ervin munkanélküli volt. Már elég ideje ahhoz, hogy elhatározza, a saját útját járja. Kevés az olyan munkalehetőség ahová nyolc osztály kell. Ez már kiderült.

Biztos nagyon sokan vannak, akik elvégezték.

Azért - tapintott rá a lényegre Ervin. A vállalkozás a jövő útja, hisz a rádióban, tévében sokszor hallotta a „jól menő vállalkozó” titulust. Minden vállalkozó jól menő! Ez biztos. Azért biztos, mert olyat sosem hallott, hogy rosszul menő vállalkozó.

A kérdés csak az volt, hogy mire vállalkozzon. Kevés és tiszta meló, sok lóvé. Ez, így, megfelelne. Miután minden, általa ismert foglalkozást kiejtett, megállapodott a bérgyilkosságnál. Kötetlen munkaidő, kevés beruházás és sok-sok adómentes bevétel.

Az első egy jól csengő név. Puhatólózott, de megnyugtatták, hogy a neve, ehhez a munkához maga a tökély. Ne változtasson, hisz így esélye van külföldi megbízásra is.

A második a munkaeszközök. Rúgósbicska, gázspréj és bókszer - sorolta. Ennyi elég is... meg van is.

A harmadik, eljuttatni a szándékot az érdeklődőkhöz. Ingyen hirdetési oldalak...

Megelégedéssel összegezte, hogy eddig egy fillérjébe sem került a vállalkozás megalapítása. Az árat majd ahhoz méri, hogy kiféle-miféle a leendő áldozat.

Dzszeniffer jól fogalmaz - jutott eszébe. Ír verseket is. Szívhez szólókat az élet sűrűjéből. Egyet megjegyzett, mert nemcsak lelket simogató, de reppelni is lehet, röfrénnek.

*Vadlibák tipegnek
mindegyik tó körül,
el kéne szállni, de
nem nagyon sikerül.*

Minden alkalommal, amikor eszébe jutott ez a pár sor, újra és újra olyannyira megsajnálta a vadlibákat, hogy könnyfátyol lepte el a szemét. Mostantól, ilyen nem fordulhat elő - határozta el.

Dzszeniffer nem okozott csalódást rövid és lényegre törő szlogenjével.

- Bármit megtorlok! Agony.

Ervinnek halvány fogalma sem volt arról, hogy mit jelent az, hogy megtorlok, de azt mondta, hogy:

- Jó!

Bízott Dzszenifferben. Maga mellé tette a mobilját és eltökélten dűnnyögte:

-Mindegyik... sikerül.

(Agony: angol, jelentése haláltusa)

A lista

A vásárláshoz listát készíték. Egyrészt azért, hogy ne felejtsek el megvenni valamit, amit meg akarok venni, másrészt meg azért, hogy ne vegyek meg olyan dolgokat, amelyek nem igazán kellenek.

A megírásához és az elolvasásához szemüvegre van szükségem. Ezt azért jegyzem meg, mert volt úgy, hogy nálam volt a lista, de a szemüvegem otthon felejtettem, de volt úgy is, hogy a listát felejtettem otthon.

A legédesebb mégis az volt, amikor, ugyan mind a kettő nálam volt, de a listáról az első pillantásra kiderült, hogy a tegnapi. Ilyenkor, a lehető legtermészetesebb módon, az emlékezetemre hagyatkozom. (Arra, amelyik hol a listáját, hol meg a szemüvegét hagyja el...)

Bizonyítok, hogy igenis emlékszem arra, hogy mi mindent írtam fel, és tényleg. Szóval nem feledékeny vagyok, hanem szórakozott. Így mindjárt más, nem igaz?

Édesanyám, míg élt, mindig azt mondta, hogy minden „rendes” háztartásban lennie kell gyűrődeszkának.

-Ott is, ahol nem sütnek, mint itt? - kérdeztem.

-Ott is - szögezte le, és rögvest megajándékozott egygel.

Most is ott van a kamrában. Időnként letörölgetem. Törölgetni mindenhol törölgetnek... Hozott sütőport is. Azt mondta, az is kell.

Ha lejár a szavatossági ideje mindig veszek egy másikat. Az van a lista elején. Ha neki fontos volt, nekem is az kell, hogy legyen, akár sütök, akár nem.

Valaki

A neve Magdolna Katalin, de valamelyikünk, valamikor elkeresztelte Icunak. Feltűnően szép lány volt, és volt benne valami plusz, amitől a fiatalemberek azonnal térdre kényszerültek. Az édesapja szabó lévén, sosem vásárolt készruhát. Minden ruhája a legutolsó divat szerinti, pontosan rá szabott.

Barátnők voltunk, így mindenhová együtt mentünk. Hamar észrevettem, hogy azok a fiúk, akik elkezdtek nekem udvarolni, viszonylag rövid időn belül, átpártoltak Icuhoz. Először mindent elkövettem, amit egy 16 éves lány ilyenkor elkövet. Pityeregtem, bőgtem, hisztiztem, és még az öngyilkosság gondolatával is foglalkoztam, bár az utóbbi, csak a nagymértékű önsajnálattal szította képzelgésekben merült ki. (Olyasmikben, hogy ki-mindenki és hogyan fog zokogni a temetésemen, de hamar rájöttem, hogy én azt már valószínűleg nem fogom látni, így elvetettem az ötletet.)

Hol Ő mondta el, hogy az aktuális fiúmmal jár (igaz, általában csak egy hétig, vagy kettőig...), hol, az előző nap általam megismert ifjonccal ölelkezve láttam meg az utcán, másnap. Mérges voltam, mert egyik sem kellett neki, mégis elcsaklizta őket.

Egyszer egy buliban, arra mentem vissza a mosdóból, hogy éppen csókolózik azzal a hímnemű egyeddal, akivel Én jöttem eredetileg. Csak álltam, és nem akartam elhinni ezt az eszméletlen nagy pofátlanságot. Fogtam a cuccom, és feldúltan hazaindultam, gyalog.

Első gondolatom, miközben törölgettem a könnyeimet az volt, hogy örökre megszakítok minden kapcsolatot Icuval. Kell a fenének egy ilyen „barátnő”! Aztán

felmerült bennem, hogy tulajdonképpen miért rá haragszom, miért nem a fiúkra? Ők csaltak meg. Icu csak beteljesítette azt, ami egyébként is várt volna rám.

Már nem bögtem, hanem elhatároztam, hogy a magam javára fordítom a helyzetet. Mindjárt az elején, mielőtt még érzelmileg belebonyolódtam volna egy kapcsolatba, az illetőt feltétlenül összehoztam Icuval. Az események felpörgetése érdekében, sokszor egyedül is hagytam őket és lám... Minden esetben megtörtént az, amire számítottam. Már mosolyogni is tudtam rajta. Minden fiút potenciális árulóként kezeltem, és az is lett belőlük. Ha Icu el tudja venni, más is el tudja - állapítottam meg, nem kis keserűséggel. Icu próbatétel lett. Aki kiállja a próbát, azzal már lehet valamit kezdeni, mert az engem akar, és nemcsak egy csinos kislányt, akkor, ha nincs csinosabb. Vagy kacérabb? Nem tudom, mivel csinosnak én is csinos voltam, csak sokkal kevésbé nyomulós. Icu minden férfit meg akart hódítani, én csak egyet. Azt, akit nem tud meghódítani Icu.

Jó darabig ezt a játékot játszottam, mígnem egyszer egyedül hagytam Icut az aktuális, két napos barátommal. Jó sokáig távol voltam, hagytam időt mindkettőjüknek. Visszahuppanva a fiú mellé, egy valószínűtlen mondatot suttogott a fülembe:

-Tűnjünk el innen, ha nem baj! A barátnőd erősen rám nyomult.

-Nem baj... – hebegtem - Dehogyan baj.

Igazam lett. Nem mindenkin volt hatalma Icunak, és most visszagondolva a történetekre, ez így volt jó.

Egyedül sosem győzhettem volna, kellett hozzá, valaki...

Kicsi madárka

Lekéstem a buszt. A vezető kedvesen mutatta, hogy átenged a zebrán, én meg azt gondoltam, hogy az jó, de én fel is akartam volna szállni... na, de mindegy.

Várok. Kicsit odébb sétálok, hisz van legalább tíz percem. Rágyújtok. Szépen süt a nap. Élvezem. Nézelődöm körbe-körbe, le-föl, mindenhová. Nem nagyon van mit tenni! És, akkor megláttam. Nem akartam hinni a szememnek. A földön, minden fától távol, egy egészen pici madárfióka vergődött a gyér fűben. Hangyák lepték el.

-Hogy kerültél ide?- kérdeztem magamban, és nem volt rá értelmes válasz.

Felemeltem. Néhány centi volt csupán. Teljesen csupasz. A bőre átlátszó. Szinte láttam a kis szívét, ahogy dobog. A szeme csukva. Kis szárnyaival verdes. Leszededgettem róla a hangyákat. A kis fejéből kiállt valami szálfakéle. Kiszedtem.

-Most mit csináljak?

Csak tartottam a tenyeremben és tanácstalanabb voltam, mint bármikor. Nem messze van egy állatorvos. Nagyon rendes. Ismerem. Megnéztem az óráam. Negyed óra múlva már rendelési idő lesz. Elviszem, aztán meglátjuk. Ketten okosabbak leszünk, mint én, itt, egyedül. Megnézte és azt mondta, hogy sajnos nem tehetünk semmit. Nagyon kicsi, nem tudnánk életben tartani. Megígérte, hogy elaltatja, így betettük egy dobozba. Megköszöntem és elköszöntem. Talán jobb így, mint úgy, hogy hangyák falják fel vagy egy macska...

Lassan sétáltam vissza a buszhoz. Akkor ment el a másik is az orrom előtt. Nem bántam. Az a tíz perc most kellett nekem!

Álomgyár

Elmélázott, hogy milyen rohamos mértékben fejlődik a technika. Nem is olyan régen „csak úgy” álmodtak az emberek. Állítólag minden alvásakor, aztán vagy emlékeztek rá vagy nem. Sokszor azt sem tudták miért pont azt álmodták amit, és gyakran rémálmok gyötörték őket.

Nagyot fordult a világ az álmodás terén is. Viszonylag olcsón lehet kapni előre gyártott egyen-álmokat, de személyre szabottak is rendelhetők már. Árban, határ a csillagos ég. A szegényebbek csak ugyanazt álmodhatják. Azt a néhány tucat álmot, amit anyagilag megengedhetnek maguknak. A gazdagabbak pedig pont olyant, amilyent akarnak. Ebben a kérdésben nem változott semmi.

Egy egész iparág épült már az álomgyártásra. A legolcsóbbakban csak képek voltak végtelenítve, de lehetett őket különféle hangokkal aláfestve is kapni.

Ezek közül két kedvence is volt. Az egyik, amikor lovasként ügetett az óceánparti homokfövenyen, a másik pedig az, amikor egy sas szemével nézhette fentről a világot. Mindkettő nagyon egyszerű kis álom volt, kellemes zenei aláfestéssel, és mégis amikor felébredt, szabadnak és boldognak érezte magát.

Nézegette az apró műanyag korongokat, melyeket a füle mögé kellett tapasztani, ha álmodni akart. A technikai részét nem értette, de nem is nagyon érdekelte. Sokáig gyűjtött egy saját álomra. Tökéleteset akart. Egy nagyon régi emlékképet választott ki abból az időből, amikor Ben még vele volt.

Egy tisztáson ültek egy lombos fa alatt. Ben a fának támasztotta a hátát. Ő előtte ült, háta érintette a férfi mellkasát. Ben átölelte, és előrehajolva az arcát az arcához érintette. Emléke szerint, ez volt a legtökéletesebb pillanat. Álmodni szeretne volna újra és újra.

Nagyon tehetséges emberek készítik az álomfilmeket minden részletre figyelve. Egyszer „beleálmodott” Daisyébe, és elámult. Hihetetlenül élethű volt az egyedileg legyártatott álma.

Vitt egy fényképet Benről, és amilyen részletesen csak tudta, elmondta, hogy mit szeretne látni álmában. A rendelésfelvevő jegyzetelt és bólogatott. Egy hét múlva jöhet érte azt mondta. Persze az átvétel előtt „megálmodhatja” és ha bármit tökéletesíttetni akarna benne, azt természetesen elvégzik. Minimális természet hangjait képzelt aláfestésnek, és semmi mást. Bár a felvevő megkérdezte, hogy egy „szeretlek” suttogás a fülbe legyen-e benne, de Ő ezt elutasította, hisz úgy már nem igaz. Igaz, és igazi álmot akart, amikor még bármi megtörténhet. A kezdet kezdetét...

Azon a héten, amikor várakozott a saját álma elkészültére, feltűnt neki egy hirdetés.

„Álomszereplőt keresünk!”

Tudta Ő, hogy sokan nem egy általuk ismert személyről, hanem egy katalógusból kiválasztott emberről csináltatnak álomfilmet maguknak. Kicsit sajnálta is őket, hisz nekik még emlékeik sem voltak. Mindig, mindenkinek van szegényebb!

Regisztráltatta magát. Hátha valaki az univerzumban épp egy fitos, picit szeplős, átlagos lányról szeretne álmodni...

Csak egy nap

David berontott az ajtón és azt ordibálta:

- Meg tudom csinálni! Meg tudom csinálni!

Ann felugrott az egész falat beborító Múltleső elől, amin épp egy nagyon régi, bográcsolásról szóló dokumentumfilmet nézett, és egyenesen belefutott David felé nyújtott, karjaiba.

-Tényleg? Biztos? Honnan tudod?

-Onnan, hogy visszanéztem és nem volt ott! - lelkendezett David.

Nem volt ott. Ez bízatóan hangzott, de mivel mindig Ann vállalta az „ördög ügyvédje” szerepét (milyen találó, régies kifejezés), leültek, hogy megbeszéljék ezt a fantasztikus felfedezést. David megígérte, hogy ha sikerül, akkor elmondja azt, hogy mit művelt az elmúlt néhány évben a kutató szobájában bezárkózva. A lány csak annyit tudott a kísérleteiről, hogy az emlékezettel kapcsolatosak. David csak annyit dörögött, ha faggatta, hogy átalakítás, megszüntetés, pótlás, ilyesmi.

-Emlékszel, hogy milyen volt az orsós magnószalag? - kérdezte Anntól.

-Persze. Szerinted mire használom a Múltlesőt? - replikázott a lány.

-Rendben. No, valami olyasminek képzeld el az emlékfolyamot. Akkoriban, amikor az orsós magnószalagot használtak, abból ki is lehetett vágni részeket, majd újra összeragasztani azt a két részt, ahonnan kivágtak. Vagy például a filmszalag... azt is... - próbálta érzékeltetni az emlékfolyam milyenségét David.

-Aha, szóval „kivágsz” egy akkora részt, amekkorát akarsz, összekötöd a végeket és már ott sincs - próbálkozott a megfejtéssel a lány.

-Ühüm, bár technikailag jóval bonyolultabb a dolog, de nagyjából így. Kivéve azt, hogy nem amennyit akarok, hanem csak egy napot. Előhozom a folyamat, megkeresem az évet, a hónapot, a napot, és eltüntetem.

-Miért csak egy napot? - kedvetlenedett el Ann.

-Fogalmam sincs. Nem megy több. Próbáltam sokféleképpen, de nem megy. Csak egyetlen napot tudok kiiktatni.

-Lehet, hogy majd idővel meg tudod azt is oldani. Egyelőre, így is biztató. Na, és megváltoznak az utána lévő emlékek? - kérdezte meg óvatosan Ann.

-Nem tudom - volt a lesújtó válasz. Csimpi csak egy csimpánz. Nem tudunk érdemben kommunikálni.

Ann elgondolkodott. Egy nap. Milyen sok minden történik egy nap leforgása alatt, aminek persze következményei is vannak vagy lehetnek. Eseményeket, érzéseket generálnak, hisz minden összefügg mindennel. Vajon csak eltűnik az a nap, mintha csak simán kivágták volna, mint egy szemölcsöt vagy...?

-Végezd el rajtam is a kísérletet. - Ann hangja nagyon határozott volt.

-Biztos, hogy ezt akarod? És ha...?

-Ha sosem csinálod meg emberen, sosem tudjuk meg. Egy biztos. Én nem akarok emlékezni többé...

David bátorítóan megszorította Ann kezét, és átsétált vele a kutató szobába. Fejére helyezte a leolvasót és

azt mondta, hogy reméli, minden rendben lesz. Azt, hogy pontosan mit értett „rendben” alatt, azt még Ő maga sem tudta pontosan. Várt, míg Ann intett a szemével, hogy átgondolta percről-percre annak a napnak a történéseit és dialógusait. Bár biztos volt Ann válaszában, azért megkérdezte.

-Melyik nap legyen?

-Ez ugye nem lehet kérdés? 2206. május 12. - jelölte meg a napot Ann, és még azt is hozzátette: kedd.

A levél

Még csak a megszólítást olvasta, de már az transzba ejtette.

Szia, Én!

Hogyan jutott a levélhez? Furcsa módon. Azt tudta, hogy örökbe fogadták a városban lévő intézetből, de amikor a vér szerinti szülei után kérdezősködött, mindig határozott elutasítás volt a válasz.

Keresett-kutatott, de semmi kézzelfoghatót nem talált. Ahogy idősödött, újra és újra megpróbálta, eredmény nélkül. Az évek előrehaladtával figyelte a csuklóján egyre határozottabbak kirajzolódó feliratot. Eleinte csak egy sötétebb maszatnak tűnt, később már olvashatóvá vált valamiféle szöveg.

EMLÉK BANK 875

Igen. Határozottan ez volt beleégetve a bőrébe. Ízlelgette a szavakat. Emlék? Bank?

Idáig jutott. Emlékeznie kéne, hogy a bankban van valami? 875? Talán egy széf? Ezt egyszerű megtalálni, hisz csak egy bank van a városban. Elsétált a bankba és megkérdezte, hogy létezik-e 875-ös számú széf. Létezik, volt a válasz, de csak annak nyitják ki, aki tudja a jelszót. Jelszót? Mi lehet a jelszó? Semmit sem tudott, csak azt, ami a karjára volt írva.

Emlékbank875.

Ezt meghallva az ügyintéző nő szeme elkerekedett, és szélesebben elrohant. A bankigazgatóval tért vissza, aki megismételtette a jelszót. Semmi kétség, itt a széf tulajdonosa. Kinyitották neki a széfet, és ezt a levelet találta benne.

Nagy levegőt vett és olvasni kezdte.

Szia, Én!

Tudom, hogy most nagyon meg fogsz lepődni, de kénytelen voltam hátrahagyni ezt a levelet, hogy tudjam, mert úgy érzem, tudnom kell. Még kisgyerekkoromban felfedeztek bennem egy olyan gént, amelyet nem ismertek. Fogalmuk sem volt, hogy mitől alakult ki nálam, és mi a funkciója. Így hát semmi mást nem tettek, mint regisztrálták a meglétét, és figyelemmel kísérték a fejlődésemet, hátha menet közben kiderül róla valami. De hiába figyeltek évtizedekig, semmi olyasmi nem történt, ami arra utalt volna, hogy az ismeretlen génnek bármi funkciója lenne. Pontosan úgy éltem az életemet, mint bárki más. Megnősültem, gyermekeim és unokáim születtek. Őbennük is keresték azt a gént, de bennük, nem találták. Ezek szerint nem örökölheto, vagy legalábbis azokban az esetekben nem volt az.

Az első ötven évem gondtalanul telt, a második nagyon furcsán alakult.

Az ötvenedik születésnapom után azonban megváltozott minden. Eltartott egy darabig, amíg kiderült, hogy nem öregszem tovább, hanem ugyanolyan ütemben visszafiatalodok. Nem volt egyszerű megélni annak a sok embernek a halálát, aki közel állt hozzám. Kisiskolás koromra eltávozott a feleségem, a gyerekeim, és az unokáim közül is

néhány, de akkor már egy intézetben gondoskodtak rólam, és az emlékeim is egyre halványultak.

Megkérdeztem az orvosoktól, hogy mire számíthatok a végén? Meghalok? Csak tippelni tudtak. Pontosabban, a legtöbben ezt jósták. Voltak néhányan, akik feltételezték, hogy újraindul a folyamat és megállíthatatlan. Arról is szó eset, hogy esetleg valamikor, valamelyik életszakaszomban betegség vagy baleset áldozata lehetek, de ezek mind csak találgatások voltak. Nem tudtam mit tegyek.

Akkor gondoltam arra, hogy arra az esetre, ha visszaöregednék ismét, írok neked, azaz magamnak, hogy ennek tudatában irányíthassam az életem.

Ha olvasom ezt a levelet, akkor újraindult a folyamat. Újra döntés előtt állok. Várjak a természetre vagy oldjam meg magam? Megoldás lesz-e, vagy újabb próbatétel? Tanácstalan voltam és az is leszek.

Ui: A széfet egy nagyobb összeg fejében örök bérletbe vettem, de ki tudja, hogyan változik a világ. Ha létezik biztosabb figyelmeztetési lehetőség, hiszem, hogy megtalálom.

Nem tudom, mit kívánjak magamnak inkább, azt, hogy olvassam-e ezt a levelet vagy jobb lenne, ha nem olvasnám?

Az Okozók

Tudta mit érez. A tökéletes megaláztatást. Amikor felfogta, hogy mi is történt valójában, először a csodálkozással vegyes fájdalom, majd a harag és végül a határtalan szomorúság kerítette hatalmába. Ez a hosszú évek során nem sokszor történt meg vele, de mindig így történt. Eddig, tán ötször? Igen. Ötször érezte, ezt a mindent elsöprő, szinte elviselhetetlen csalódottságot.

Az Okozók nem tudták ezt. Honnan tudták volna? Nekik csak kellemetlen volt egy kicsit a szituáció, de ezt az érzést, mielőbb szabadulni akarván tőle, szinte azonnal elfelejtették. Őt még hosszú ideig foglalkoztatta a kérdés, vajon mit követhetett el, hogy ezt érdemelte. Emésztgette a szavait és újra és újra felidézte a velük töltött napokat, éveket. Igyekezett megfejtetni, hogy hol bicsaklott meg a kapcsolat és kereste a saját felelősségét, de egyszer sem talált egyetlen okot sem, aminek ide kellett volna vezetnie.

A harag stádiumában azt szerette volna, hogy ugyanúgy szenvedjenek, ahogy Ő. Ez egyszerűen megoldható - gondolta. Csak ki kell találni, hogy mi fájhatna pontosan ugyanennyire az Okozóknak. Így hívta őket. (Már nem volt nevük, koruk, nemük és már az sem volt fontos, hogy milyen jellegű szoros viszony fűzte egykor hozzájuk.)

Kinek, mi. Kinek mi volt a legfontosabb éppen akkor az életében. Mivel jól ismerte őket, hamar rátalált a legérzékenyebb pontjukra.

Ilyenkor megalégedettséget érzett, még el is mosolyodott kicsit. Elképzelte, hogy ha „azt” elvesztenék, tán éppen úgy fájna, mint amilyen fájdalmat neki okoztak. Akkor ugyanazt éreznék...

Először azt hitte, hogy csak véletlenül történnek meg azok a dolgok, amelyeket nekik kívánt. A harmadik esetről tűnt csak fel, hogy talán, lehet valami összefüggés az általa megtalált legfájdalmasabb pont és a történések között.

Az első megsemmisítő kívánság egy autóra irányult. Még annak a fájdalmas évnek a szilveszterén robbant alatta egy petárda, amitől felgyulladt és teljesen kiegészett. Magasra csaptak a lángok. A tűzoltók is inkább a környezet megvédésére koncentráltak, mert az autó már menthetetlen volt. A tv-ben látta. Felismerte, pedig a rendszám csak egy ezredmásodpercig látszott. Tudta, hogy az Okozó, aki az autó tulajdonosa volt, most a legrosszabb perceit éli.

Dörzsi kutya volt a második. Fekete, drótszőrű foxi. Az Okozónak ez a kutya volt a mindene, de elveszett. Szinte könyörögve, nagy pénzjutalmat tűzött ki a kutyus megtalálójának. Az állatorvosi rendelőben volt kiplakátozva.

A harmadik beteljesülés az asszonyok pletykálkodásakor jutott a tudomására. A legcsodálatosabbnak kikiáltott családapa, aki élt-halt a feleségeért és a gyerekiért, aki ez ideig minden szabad percét velük töltötte, lelépett egy ifjú hölgygel.

Egy pillanatra megrémült. Nem szabadna, gondolatban sem rátalálnia a legfájóbb pontra, mert az agya talán szörnyűségeket generál. Talán. Sok a talán.

Reménykedett, hogy több Okozó már nem lesz, mert a gondolatvilága már ráállt erre a szisztémára. Igyekezett megfelelni mindenkinek minden téren, hogy ne adjon okot. Bár, emlékei szerint eddig sem adott.

A negyediket véletlenül látta meg. Az Okozó kifordított lábfejeivel aprókat csusszant a betonon. Kezeit görcsösen a mellkasánál tartotta, és egy arra járórt kért meg, hogy nyissa ki előtte az ajtót. A látvány megdöbbenetette, pedig pont így látta maga előtt az Okozót akkor is, amikor kitalálta, hogy mi lenne számára legfájdalmasabb.

Hangos szirénázás miatt rohant az ablakhoz az ötödiknél az egyik éjjel. Az úton egy tűzoltóautó száguldott határozott célja felé. A fojtott kiáltások ébresztették rá arra, hogy kinek a háza ég.

A mai napon ismét kihullottak a gondolatok az agyából. Csak a mérhetetlen fájdalmat érzi, míg a hatodik Okozó épp most magyarázza, hogy jobbat érdemel, és hogy mennyivel jobb lesz neki így...

És neked?- kérdezné, de nem kérdezi.

Bűnök

Én voltam a tipikus jókis lány. Egy ideig mindenképpen. Mindig azt és úgy mondtam és tettem, ahogy azt elvárták tőlem a szüleim, rokonaim, tanáraink, barátaim és ideiglenes szerelmeim. Igazából nem voltam senki, csak egy elvárás mások szemében. Katolikus nevelést kaptam, melyből felnőtt koromra csak annyi maradt, hogy este elmormoltam a Miatyánkot. Valahogy megnyugtatót és lezárta a napomat.

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Ámen.

Szerelmes voltam Gergőbe. Így utólag már tudom, csak szerettem volna azt hinni, hogy szerelmes vagyok, és viszont szeretnek. Földöntúli érzést kreáltam magamnak. Gergő nem volt csinos, nem volt okos, de még ügyes vagy bátor sem. Inkább kedves és vicces. Rögtön észrevette, hogy belőlem olyan nőnemű lényt formálhat, amelyet csak akar. Meg is tette. Először csak finom kedveskedéssel, később már sietős erőszakkal, ha lehet az érzelmi zsarolást annak nevezni. Kisebbrendűségi érzését némi nagyképűséggel és lekezelő hangnemmel próbálta ellensúlyozni. Néhány hónap alatt én lettem Gergő pontos nőnemű mása. Ő mondta meg miről mit gondoljak, és mikor mit csináljak. Mivel világ

életemben ilyen szabályok szerint működtem, ezt teljesen természetesnek gondoltam.

Buliból mentünk hazafelé az autópályán hajnaltájt a szemerklő esőben. Gergő elég sokat ivott, igaz, egy keveset én is. Fáradtan néztem, ahogy megvilágítja az esős utat előttünk az autó fényszórója. Éreztem, hogy Gergő le sem veszi a lábát a gázpedálról, száguldunk a szinte üres úton. Halkan szóltam neki, hogy lassítson.

- Mi van kislány, beszartál? - horkant fel.

Már éppen válaszoltam volna, de akkor négy hatalmas csattanást hallottam szinte azonnal egymás után, és megpördülve a szalagkorlátba csapódott a kocsi hátulja. Gergő káromkodva kiszállt, miközben megkérdezte, hogy megvagyok-e, de miután látta, hogy nagy nehezen én is kikászálódok, már nem várt választ.

Leültünk a korlát mellé és csak néztük a többi kocsiból kivergődő, véres, jajgató embereket. Mentők, tűzoltók jöttek és leszállt egy mentőhelikopter is. Amikor a két rendőr felénk közeledett, Gergő rám nézett és csak ennyit mondott:

-Te vezettél Bébi!

A bírónő hosszan sorolta a „vétkemet” az ítélethirdetés előtt, és egy év négy hónap fogházban letöltendő büntetésre ítelt azzal, hogy jó magaviselet esetén, legelőbb egy év múlva bocsáthatnak szabadon. Nos, ha valaki jókislány, az én vagyok - gondoltam keserűen, és Gergőt kerestem a szememmel miközben kikísértek a teremből. Elkapott tekintetében megkönnyebbülést láttam, semmi mást.

Egyetlen beszélőre sem jött el. Nem volt nehéz kitalálni, hogy felszívódott.

Zárkatársam Margó, már több hónapja volt bent, így kiokosított arról, hogy hogy s'mint mennek itt a dolgok. Sikasztásért és adócsalásért ült, de amúgy kedves, jóra való lány volt. Amikor látta, hogy totálisan magam alatt vagyok az ítélet és Gergő lelépése miatt, folyamatosan beszélt hozzám és kérdésekkel bombázott. Két hét kellett neki ahhoz, hogy kihozzon zombi állapotomból. Már néha el is mosolyodtam, amikor szokásához híven, cikizte az öröket. Főleg Gyurit és Egont, mert annyira különböztek külsőleg. Gyuri magas, gesztenyebarna hajú, nevető szemű fiú volt, akiről Margó, mindig azt mondta:

„Ha egy lány szellő rásegítene, a Rita nevű hurrikán sem szedne le róla” - és mindig vihogott is hozzá.

Egon, bár Gyuri mellett alacsonynak tűnt, de nem volt az. Kissé kopaszodott és apró malacszeme mindig láthatatlan ellenséget keresett. Dagadt volt, ezért is izzadt szinte folyamatosan. Az apró izzadság cseppek összeérve, lassan lefolydogáltak oldalt a halántékán a nyakáig, majd eltűntek az ing gallérja alatt. Az inge, szinte mindenhol izzadságtól sötétlett, és a nadrágja övét, hatalmas hasa alá tolta. Úgy járt, kelt, mint egy hatalmas liba, kifelé fordított lábfejekkel és óvatosan, mintha mindig attól félne, hogy leesik róla a nadrág. A gombok megfeszültek a mellkasán, és amikor mozdult, foltokban kilátszott a dús szőr, ami Egon egyetlen férfiasnak nevezhető ismertető jele volt.

-Nagyobb a melle, mint nekem! – hüppögött a röhögéstől Margó.

És, tényleg! Ezen mosolyognom kellett. Meg akartam védeni Egont, ezért odaszóltam Margónak:

-A külső nem minden!

Erre még jobban elkezdett nevetni és azt válaszolta:

-Jahaha, ez olyan közhely, mint a „*méret nem számít*”.
(kivéve, ha kicsi.)

A harmadik héten hajnal kettőkor megjelent a cellánál Egon, és rám szólt:

-Kislány, dologidő van! Indulás! - és az ujjával kifelé mutatott.

Lementünk az alagsorba a gyengélkedőhöz. Bezárta az ajtót belülről és csak ennyit mondott:

-Húzd le a gatyád és hasalj az asztalra!

Az egyik keze a sokkolón, a másik a gumiboton volt. A szemében láttam, hogy ellenmondásnak nincs helye. Öt perc múlva már mentünk is visszafelé. Még annyit szűrt ki a foga közül:

- Ugye tudod, hogy ha egy szót is szólsz...

Tudtam.

Egon három hetenként volt éjszakás, és azokon a heteken egy álló éven keresztül ugyanez történt. Többé nem szólt egy szót sem, és én sem.

Attól a naptól fogva az esti imámból kimaradt, mert még gondolatban sem bírtam kimondani azt, hogy „*mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*”.

Szabadulásom napján összeakadt a szemünk a folyosón. Mintha kacscintott volna egy aprót, de lehet, hogy csak képzeltem.

Eltelt két teljes év, amikor Egont megvártam a délutáni műszakja után és követtem hazáig. Egy négyemeletes házban lakott a földszinten, mindjárt a bejárat utáni első lakásban. A konyha és az egyik szoba ablaka, a bejárat felőli oldalon egy parkra nézett, a másik szobáé pedig a túloldalon lévő házra. Mindegyik ablakon rács volt, erős vasból.

Milyen furcsa - gondoltam. Egon egész életében rácsok között él! Leültem egy padra és néztem, ahogy teát főz magának a konyhában. A vékony függönyön át minden tisztán látszott. Amikor kialudtak a fények bementem a házba a lakása ajtajáig. Régi ház, régi ajtó levélbedobóval, amit kívülről felhajtvá, be lehet látni az előszobába, ha leguggol az ember.

Megvilágítottam az apró elemlámpával a linóleumborítást és egy kis szőnyeget az ajtó mögött. Ennyi elég is volt.

- Megvagy bérbi! - dűnnyögtem és hazafelé vettem az irányt.

Másnap hajnali kettőkor visszamentem két műanyag flakon benzinnel és leültem a tér egyik hátsó padjára elszívni egy cigit. Meggyőződtem arról, hogy minden csendes és nyugodt. Visszasétáltam a házhoz és a bejáratí ajtót kítámasztva, pár lépéssel már ott is álltam az ajtaja előtt. Az egyik flakon tartalmát becsurgattam a levélbedobón, eláztatva a linóleumon lévő rongyszőnyeget, a másik flakon tartalmát pedig a kintí küszöbre folyattam és hátráltam vele egészen a kijáratig. Miután kiléptem, bedobtam egy égő gyufát és becsuktam az ajtót. Elsétáltam a parki padig és rágyújtottam. Néztem, ahogy elöntí a lángtenger a ház bejáratát, recseg-ropog minden és a gomolygó, sötét füst, már a távolból is pislogásra kényszerít.

Otthon, mielőtt elaludtam, hosszú évek óta először mondtam ki újra az esti imámban azt, hogy *„míképpen mi ís megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek,” Ámen.*

Itt be ís fejeztem az imát, és arra gondoltam, hogy még két év, és megkeresem Gergőt.

Temple Grandin (egy film utóélete)

A hölgy asperger szindrómás. 4 éves koráig nem is beszélt. Hatalmas erőfeszítések árán megtanították írni, olvasni és végül, a Colorado State University professzora lett.

A nagyüzemi állattartáshoz szükséges eszközök fejlesztése terén kimagasló eredményeket ért el. Mindazok a jellegzetességek fellelhetőek voltak viselkedésében, ami az autizmusra általában jellemző. Szemkontaktus hiánya, az emberi érintéstől való idegenkedés, a számunkra érthetetlen zaklatottság, dühkitörések. Képekben látott. Ez volt a különlegessége.

Egyik vakációját egy marha tenyésztő farmon töltötte. Összebarátkozott az állatokkal. Érteni kezdte a viselkedésüket, de még a bögésük is üzenettel bírt számára. Amikor beoltották az állatokat, behajtották őket egy kalodaszerűségbe, amelyet szorosan köréjük illesztettek. Feltűnt neki, hogy az állatokat ekkor, tökéletes nyugalom szállta meg.

Épített magának is egy hasonlót, és amikor rátört a roham, belebújt és szorosan összezárta azt.

Megnyugodott.

Ennek a csodálatos filmek kapcsán az jutott eszembe, hogy minden emberi lénynek szüksége van az ölelés nyugalomára és biztonságára. Azoknak is, akik ezt titkolják és azoknak is, akik ezt látszólag elutasítják.

Csak...meg kell találnunk a módját...

Testünkkel, szavainkkal, tetteinkkel...és akár egy kalodával is, kinek mire van szüksége.

Az emlékezet

Sok filmet láttam és sok könyvben is olvastam olyan történetet, amikor a főszereplő, valamilyen trauma kapcsán, elveszti az emlékezetét. Egy bizonyos pillanattól visszamenőleg, nem emlékszik semmire és senkire.

Elképzeltem, hogy mi lenne, ha velem történne ilyen. Furcsa volt. Először viccre vettem.

Mindenki újra közeledhetne hozzám, azok is, akiket nem kedveltem. Vajon egy újrakezdés után ugyanaz lenne az eredmény, vagy, mivel ők tudják, hol siklott ki a kapcsolatunk, másképp alakítanák tudatosan? Vagy csak simán örülnének neki, hogy Én elfelejtettem az egészet? Mi lenne azokkal, akiket idáig szerettem? Nekik is újra kéne kezdeni.

Mire emlékeztetnének a kapcsolatunkból? Csak a jó dolgokra, a szeretni valókra? Sejtésem szerint igen, hisz fel kéne tölteni újra emlékekkel és azok már csak az általuk elmeséltek lehetnek. Vajon egy-egy téma kapcsán felmerült kérdéseimet ki, hogyan válaszolná meg? Mit kezdenék például az ellentétes információkkal, hisz mivel én nem emlékszem, nem tudhatom melyik igaz. Azt már félve kérdezem, megszeretném-e újra azokat, akiket most szeretek?

Néha eszembe jut, hogy jó lenne elfelejteni mindent, hisz annyi rossz dolog ért az életben és oly kevés jó. Ezt most átgondoltam. Tényleg olyan kevés jó volt és megannyi rossz, vagy csak én alakítottam így?

Rádöbbsentem arra, hogy a jót csak akkor jegyeztem meg, ha valami kiemelkedően jó volt, a rosszat meg minden megkötés nélkül.

Két nagy jó között, ezer rossz. Nem jó arány. De mi van a kis jókkal és mi van azzal, ami jó, de természetesnek veszem? Ezek nincsenek benne a jókban. Ezzel torzul a kép, de nagyon.

Vegyünk egy példát. Fáj a nagylábujjam, mert tegnap belerúgtam a csempébe. Ez rossz. Meg is jegyeztem. De. Miért nem sorolom fel mellé, hogy mi az, ami nem fáj? Mert, az természetes. Pedig az összes többi dolog a testemen és benne nem fáj. Én mégis azt az egyet tartom számon. A rosszak megint gyarapodtak, a jók meg stagnálnak, mert arra ügyet sem vetek, hisz az természetes.

Pedig nem az.

Abban a pillanatban nem az, amikor rosszra kezdenek fordulni a dolgok, azokban a tartományokban, amit természetesen jónak tartottam és mégsem tettem bele a jók sorába, akkor. Később persze már beletenném, de már nem lehet. Amikor már szinte mindenem fáj a lábujjam kivételével, akkor már jó lenne, ha fordítva lenne, mert akkor olyan jó volt. Csak nem tudtam. Pontosabban tudtam, csak nem számoltam vele. Utólag már tudni vélem, hogy kellett volna, akkor talán nem éreztem volna olyan sokszor rosszul magam a bőrömben, teljesen indokolatlanul. A jó, akkor is több volt.

Mostantól a sok kis jót is jegyzem, lehetőség szerint mindegyiket. Talán még nem késő, bár nagyon nehéz fordítani a beidegződött érzékelésemen.

Egy próbát mégér.

ISBN 978-963-12-7768-5

2017 [ePUB]

Szerkesztette: Dittrich Panka

Borítógrafika: Ivánka György

A szerző részére minden jog fenntartva!

